

číslo 4 / červen 2022
školní časopis Jazykového gymnázia Pavla Tigrida, Ostrava-Poruba

PAUL

Obsah

Editorial	1
Nejlepší film roku?	2
Záhady Jazgymu	3
La conferencia estudiantil organizada por la Universidad de Ostrava	5
Na hradě Sovinci začala nová sezóna	6
Školní pěvecký sbor v akci	7
Канікули в Остраві? Гайда розважатися	8
Jesus Christ Superstar: muzikálová klasika v Myronovi	9
Dívka s pistolí?	10
Višňový sad.....	11
Jeden okamžik v Osvětimi	12
Jeden okamžik v Máchově kraji	13
Is this fine?!	15
Forky's – bistro, které mění Ostravu	16
The platinum jubilee	16
La' Altruisme	17
Maturitní slohovky.....	18
Škola? Prázdniny!.....	22
Ukrajinci mezi námi. Jak se k nim chovat?.....	24
Komiks	25

Editorial

Milá čtenářko, milý čtenáři,

naše redakce v posledních týdnech usilovně pracovala na vytvoření tohoto předprázdninového čísla. Končící školní rok nebyl vůbec jednoduchý: předchozí generace vedení časopisu již odmaturovala a řízení Paula se kompletně přesunulo na nás. O tom, jak se tato generační obměna povedla, se můžete přesvědčit na dalších stránkách. Od příštího školního roku máme v plánu udělat další změny, které povedou k vylepšení našeho školního plátku. Více se dozvíte v září.

Musím poděkovat všem redaktorům, kteří se na vytvoření čísla podíleli, obzvláště Alici Klenové, jež má na starosti vzhled a celkovou grafickou úpravu časopisu. Bez každého jednoho z nich by Paul opravdu nefungoval.

Snažili jsme se, abyste na stránkách tohoto časopisu našli úlevu od náročného konce školního roku, ale také inspiraci pro aktivní odpočinek během dalších dvou měsíců. Najdete v něm zajímavé recenze (například na film Maverick či na

nově otevřenou veganskou restauraci Forky's), fake news našich studentů i texty v cizích jazycích, které můžete na Jazgymu studovat. Nechybí ani reportáž z vystoupení školního pěveckého sboru, studentské ohlasy školních akcí, příklady slohových prací našich absolventů, dokonce s hodnocením učitelů. Kromě toho se dotkneme i vážných témat: uvnitř čísla naleznete například texty o informační hygieně nebo informace o aktuální situaci uprchlíků před válkou na Ukrajině včetně rad, jak se k nim chovat.

Rozhodně si nenechte ujít studentskou anketu k prázdninovým očekáváním a k hodnocení letošního školního roku. Dozvíte se třeba, kolik procent žáků by na konci školního roku chtělo „PROM“, jako mají v Americe.

Na závěr vám za celou naši redakci přeji příjemné pobavení a pěkné prázdniny!

Solomiya Strelbytska

šéfredaktorka časopisu Paul

Nejlepší film roku?

Uběhlo víc jak 30 let od prvního TOP GUNu a lidé měli vcelku rozporuplné pocity. Má vůbec smysl natočit pokračování filmové klasiky, která ještě k tomu není v Evropě tak populární jako za oceánem? Zkusím vám pomoci s tímto dilematem. Má odpověď zní ANO, ANO, ANO a ještě k tomu stokrát ANO!!! To, co nám nabízí TOP GUN MAVERICK, je něco nepopsatelného, něco úžasného. Totální „filmové porno“ se vším všudy. Nedávno se v kině objevil nový Batman. Po tříhodinové detektivce jsem vykřikoval nadšením, že takový filmový zážitek jsem nezažil od dob Jokera, a tvrdil, že dlouho nic podobného na filmovém plátně nezažiju. Dámy a pánové, spletl jsem se. Máme tady nový TOP GUN ani ne po půl roce od uvedení Batmana a akčňák o létání ve stíhačkách u mě předčil Batmana úplně po všech stránkách a já jsem jim to sežral i s navijákem.

Tom Cruise se zde vrací, možná vás to překvapí, jako Maverick, který už tak pomalu dožívá, pracuje jako testovací pilot. Najednou se ovšem objeví mise, která by bez Mavericka byla samozřejmě nedosažitelná. Najednou máme Tomíka zpátky v TOP GUNu, ale tentokrát nemá za úkol misi provést, nýbrž naučit tým letců to, aby ji bezproblémově splnili a vrátili se bezpečně domů. A tady se dostáváme k první důvodu, proč je film dokonalý. Oproti prvnímu dílu, v němž se představilo vcelku málo postav, ke kterým si diváci mohli vytvořit nějaký citový vztah, zde nacházíme více vedlejších postav, takže si každý najde někoho, komu bude fandit a komu ne. Chemie mezi nimi je krásná a rozhodně nikoho nemůže urazit. Ba naopak. Film vás vtáhne do svého příběhu už od první minuty a vy se jenom modlíte, ať dějová linie postav, se kterými sympatizujete, skončí dobře. Já jsem si byl téměř jist, že kdyby mé oblíbené postavy skončily tragicky, rozdýchával bych to ještě hodně dlouho. A tak to má podle mého být. A napětí? No prostě dokonalost.

Posledních třicet minut filmu si s vašimi emocemi tvůrci hrají natolik, že při filmové projekci může dojít k nejedné zástavě srdce. Všechno doplňuje fascinující hudba, pod kterou se překvapivě, tentokrát ale pouze z jedné třetiny, podepisuje německý velikán Hans Zimmer. Další dvě třetiny vyplňují L. Balfe (13 hodin, Tajní vojáci z Benghází) a skladatel hudby k původnímu TOP GUNu H. Faltermeyer. Jejich spolupráce funguje opravdu na výbornou a výsledný soundtrack se podle mého bude ucházet o nejednu cenu. Kamera je nadprůměrná a záběry jsou prostě... WOW! A to proto, že se při natáčení používaly opravdové stíhací letouny. Tomu říkám frajeřina. Občas se snímek nevyhne menšímu klišé, ale to přece patří k americkým akčňákům. A divák s tím snad i počítá. Vždyť je to „přece jenom“ pořád TOP GUN.

Co se týče hereckého obsazení, máme tady překvapivě Tomíka Cruise, který je ve formě asi tak jako Ussain Bolt v nejlepších letech. A to už mu táhne na 60. Očekávám TOP GUN 3 opět po 30 letech s Tomíkem. Bylo by mu 90, podle mě to pro něho nebude žádný problém. Dobře, už dost Tomíka. Hlavní ženskou roli ztvárnila Jennifer Connelly a je důkazem, že ženy po padesátce mohou být stále atraktivní, a to pro všechny věkové kategorie. A ona tady atraktivní je. Další hereckou hvězdu představuje Miles Teller, který zde oproti bubeníkovi Whiplashovi hraje na klavír stejně jako jeho otec v prvním TOP GUNu. Pokud by vám to ještě nedošlo, Teller zde ztvárňuje syna zesnulého Maverickova parťáka z prvního dílu, který slyšel na jméno Goose. Vrací se i některé postavy z prvního dílu, které příběh krásně doplňují, a všechno do sebe zapadá.

Vlastně kdybych měl hledat chyby, tak by to pro mě byla MISSION IMPOSSIBLE. Počkat, mám ji! Jediná chyba, kterou má MAVERICK, je, že film musí skončit. Já osobně jsem film již zhlédl třikrát během čtyř dnů a potřebuji ještě. Je to pro mě droga, za kterou by se nemusel stydět ani Walter White z Breaking bad. Dámy a pánové, to je a bude film roku 2022!!!

František Vyroubal

Záhady Jazgymu

Vraždy, násilí, paranormální jevy skrývající se za nevinnou fasádou školy

Noční můra, která studentům nedá spát už ani ve vyučování

Minulou středu v ranních hodinách se studentům druhého ročníku Jazykového gymnázia Pavla Tigrida přihodila nešťastná událost, která jim nedovolí usnout. Tento traumatizující zážitek nám popisují desítky studentů jako svou noční můru.

Byla sedmá hodina ranní, v učebně číslo 40 probíhala hodina fyziky. Žáci nám sdělili, že během hodiny, kdy už všichni usínali na lavicích, se z ničeho nic vysypalo všechno sklo z oken. Jedna z žákyň popisuje: „Chtěli jsme se podívat, co způsobilo takovou ránu, ale po otevření očí jsme nic neviděli.“ Nadšená učitelka fyziky nebyla touto situací vůbec zaskočena, nýbrž se radovala z uskutečnění fyzikálních zákonů v praxi. Počáteční legrace se proměnila v obrovský zmatek. Učitelka vyběhla pro pomoc, a když žáky vyvedli z učebny ven, začal se jim zrak vracet.

Po vyšetření celé této situace byla nalezena příčina dočasné slepoty studentů. V učebně se vyskytl únik chemické látky, který způsobuje dočasnou slepotu. Nejmenovaný žák dodal: „Tuto situaci беру jako varování, proč už nikdy nemám usínat v hodině.“ Studenti i profesorka vyvázli bez trvalých následků.

Křižáková, Bodziuch

Učitel pod záminkou nedostatku hodinové dotace v předmětu přírodních věd začal vydírat vedení

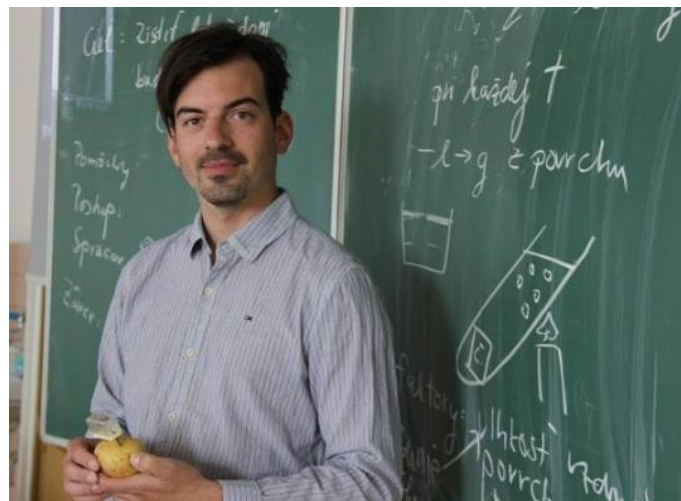
Vydírání ze strany učitele JGPT (55) probíhá podle našich zdrojů na Gymnáziu Pavla Tigrida v Ostravě-Porubě už více než půl roku. Co přimělo vedení zveřejnit tuto skutečnost?

Zmiňovaný pedagog učí přírodovědný předmět na Jazykovém gymnáziu v Porubě již více než dvacet let. Za ty roky studentům v hodinách pravidelně vypráví o svých životních zkušenostech, kterými výuku doplňuje. Opakovaně si také stěžuje studentům na nedostatečnou hodinovou dotaci předmětu v každém ročníku a vše zakončuje slovy, že na humanitním gymnáziu to nelze změnit.

Podle výpovědi Moniky Kocháňové, ředitelky zmíněného gymnázia, se tuto skutečnost domnělý učitel snažil změnit. „Vyhržoval nepovedeným pokusem a záměrným zraněním studentů či ostatního personálu,“ dodala zdrcená ředitelka. Zástupce ředitelky Vlastimil Moravec se nám rovněž vyjádřil k vydírání: „Pobouřila mne troufalost našeho kolegy, který si dovolil něco tak hrozného. Nemohli jsme dále čekat, proto jsme případ nahlásili policii.“

Policie učitele zadržela a nyní se bude případem hlouběji zabývat jako vyhržováním formou ublížení na zdraví.

Kristýna Doleželová, Veronika Borková

Zohavené tělo studenta nalezeno ve skřínce

Na Jazykovém gymnáziu Pavla Tigrida v Ostravě-Porubě byl včera brzy ráno nalezen mrtvý student. Vzhledem k pokročilému stavu rozkladu lze usoudit, že mrtvola mladíka byla skryta ve školní skřínce po delší dobu. Policie tvrdí, že je pachatelé již na stopě.

Tělo studenta bylo objeveno nepedagogickou zaměstnankyní školy poté, co její pozornost upoutal malíček na čele bysty Pavla Tigrida. Netrvalo dlouho a zápach hnilý mršiny uklízečku přivedl do šaten, kde našla právě ostatky nebohého mladíka.

Přivolaná policie ihned uzavřela školu na dobu neurčitou. Strážníci po pečlivém prohledávání areálu školy a blízkého okolí objevili většinu chybějících částí těla, avšak stále pátrají po levém uchu, pravé dlani a varlately, neboť jim není známo, kde se ukrývají. Příčina smrti je zatím záhadou a není ani jisté, zdali kriminalisté již identifikovali oběť, jelikož se tělo nachází v dosti dezolátním stavu.

Policejní mluvčí prohlásil: „Pachatel bude zajisté brzy dopaden, protože zanechal na oběti mnoho svých tělních tekutin od slin, krve až po ejakulát.“ Mluvčí žádá občany Ostravy-Poruby, aby byli v nadcházejících dnech obzvláště opatrní, neboť se samotný vrah může pohybovat kdekoli v uvedeném obvodu.

Tomáš Rojíček, Matyáš Baránek

Šokující tajemství odhaleno: Nevěstinec ve sklepení gymnázia

Minulý týden byl ve večerních hodinách na gymnáziu v Ostravě-Porubě po oznámení jednoho ze studentů uskutečněn zásah PČR.

V pondělí večer zavolal na policejní stanici nejmenovaný student se zprávou o podezřelém dění v neznámém prostoru s častými návštěvami studentů. Žák se domníval, že v prostorách je drogové doupe. „Moji spolužáci se mi často zdají pod vlivem drog a celé se mi to nějak nezdá, nemohli byste to přijet zkontrolovat?“ měl prohlásit žák gymnázia (17). Ve sklepení se však nacházel nevěstinec, který organizoval jeden ze zaměstnanců školy.

Po prověření stížnosti PČR zjistila, že se nejedná pouze o drogové doupe, ale dokonce o nabízení sexuálních služeb ve škole. Tato informace šokovala nejen policii, ale i samotnou ředitelku, která o nevěstinci prý netušila. „Nikdy, ani ve snu by mě nenapadlo, že zrovna na naší škole se bude odehrávat takové svinstvo. Vyučujícímu dávám okamžitě výpověď a doufám, že si to odpyká i za ty děti. Věřím, že se musely tohoto pochybného podniku účastnit pouze pod nátlakem a staly se oběťmi toho lotra,“ vyjádřila se ředitelka (53).

Učitel byl odveden k výslechu, ale sám se přiznal už na místě. Momentálně se uvažuje o doživotním odnětí svobody. Spolupracoval s třídou 2. C, která tuto práci vykonávala za peníze. „Zdražili nám jízdné i potraviny v bufetu, tak co nám zbývalo,“ nechala se slyšet jedna ze studentek (17). Případ je stále ve vyšetřování PČR. S napětím očekáváme, co ještě vyplave na povrch.

Wolkowinská, Třečáková

Totálně vybilény školní bufet

V úterních ranních hodinách mohli žáci Jazykového gymnázia Pavla Tigrida před školou sledovat policejní jednotku přímo v akci. Nejmenovaná studentka 2. ročníku před začátkem vyučování pronikla do prostoru školy a z tamního bufetu odcizila veškerý obsah. Po důkladném pátrání se policii podařilo dívku zadržet.

Obrovský šok zažila paní bufetářka, když jako obvykle o půl sedmé ráno dorazila do školy za účelem přípravy zboží na celý den. Místo toho však narazila na dva příslušníky Policie České republiky. „Bylo mi řečeno, že v mém bistru nezbylo nic,“ dodala zdrcená Gabriela Rašková. Pachatelka byla údajně zachycena na kamerovém záznamu z pondělní noci, snažící se ukrýt v jedné ze školních skříněk. „Dívka měla štěstí, že se její ohebné tělo poskládalo do tak malé skřínky, a vyvázla bez zranění,“ poznamenal mluvčí policie Václav Malý. Policie se domnívá, že měla žákyně komplot. „Opravdu si neumíme vysvětlit, jak by mohl někdo takové kvantum zboží vynést sám a poté ještě uniknout skrz miniaturní okénko ven,“ dodal Malý.

Jako důvod svého činu uvedla studentka náročnost studia jazykového gymnázia a nutnost energetického pohonu při zvládnutí odpoledních hodin. Dívka je nyní zadržena a policie případ stále prošetřuje.

Němcová, Malíková

Děsivé zvuky linoucí se Jazgymem...

Prochází se po škole duch Pavla Tigrida?

Již týden žijí studenti Jazgymu v nejistotě, strachu a rozpacích. Po celé škole se ozývají podivné zvuky narušující výuku, zatím neznámého původu.

Studenti jsou v hodinách nesoustředění, a tudíž neschopni podávat dostatečný výkon. I učitelé se potýkají s problémy. „Testy z matematiky jsou už takhle dost těžké a co pak, když je ve třídě hluk jak v MHDěčku?“ Také nepedagogický personál školy je situací silně znepokojen. „Kdo se bojí, nesmí do lesa a v mém případě do učebny 38,“ vyjádřila se k problému školní uklízečka.

Na včerejší den však škola jen tak nezapomene. Návštěva školního inspektora neodhalila pouze problémovou výuku, ale také překvapivé technické obtíže.

Mnoho lidí je obeznámeno se školním mazlíčkem v podobě kočky Pavlíny. Tento školní miláček je ovšem již pár dní nezvěstný. Studenti se domnívali, že jen opustila školní pozemek, ale nikdo nečekal, čeho je Pavlína opravdu schopna.

Při prohlídce výuky v učebně 38 se totiž v průběhu nepříliš poučné hodiny nejmenovaného předmětu Pavlína našla. Kočka zřejmě po týdnu vyskočila z ventilace a přeběhla přímo pod nohama zmateného inspektora. Jak tam byla schopna vydržet bez jídla a pití, ovšem zůstává záhadou.

Z tohoto skandálu se bude škola zotavovat dlouho a přihlášek ze strany začínajících středoškoláků bude ubývat. Nemluvě o vyhození nejmenovaného učitele. Pro Jazgym teď jistě nebude jednoduché získat ztracenou reputaci zpět.

Matušová, Malinkovičová

La conferencia estudiantil organizada por la Universidad de Ostrava

La primera información sobre la organización de la Conferencia la tuve de parte de mi profesora de español, la señora Habboudji, cuando estábamos estudiando el tema del Imperio Inca y estábamos discutiendo las reglas que se habían respetado en la sociedad inca que eran sólo tres (no robes, no mientas y no seas flojo) a la diferencia de los diez mandamientos respetados por la sociedad cristiana. Nos parecía interesante y sorprendente que ninguna de las reglas incas tuviera nada que ver con el mandamiento cristiano No cometerás actos impuros. Enamorada de las ciencias sociales, expliqué que entre las culturas politeístas habían numerosas las que toleraban este hecho considerado como un gran pecado entre los cristianos. La discusión llevó a la constatación de la profesora que sería interesantísimo que presentara este tema en la conferencia estudiantil. Acepté la idea aunque al principio estaba vacilando por mucho trabajo que tenía en aquel momento y por mi participación en el Programa Erasmus que tenía lugar en Eslovaquia igual que por mi viaje a Mallorca dentro del programa DOFe que caían en el mismo momento pero a pesar de todos los obstáculos me puse a trabajar en Eslovaquia adonde me fui cargada de libros prestados de la biblioteca y donde pasaba las noches blancas estudiando un montón de textos para producir, unos pocos días más tarde, mi primera presentación en español llamada La sexualidad en las culturas politeístas y monoteístas. Mi presentación la terminé el lunes – el día anterior a la presentación así que trabajé hasta el último momento lo que fue muy estresante para mí. Apoyada por la motivación de parte de mi profesora y gracias a la traducción al español que hizo ella misma, lo llevé todo al cabo a tiempo. Estoy

segura de que la traducción la habría podido hacer yo pero cómo no tenía suficiente energía, pedí el favor a mi profesora que se había encargado de una excelente traducción y yo se la agradezco. El día de la conferencia me lo había pasado fenomenal. La presentación salió muy bien además nadie me había puesto ninguna pregunta por lo que estaba muy reconocida. A través de esta faena me di cuenta que me gusta hacer las presentaciones, que es una cosa enriquecedora, que me gusta aprender nuevas informaciones creando la presentación y que es alivante ver que mi trabajo les guste a los demás que lo escuchan atentivamente. En cada caso ha sido una buena experiencia. No impota que no haya dormido unas noches seguidas porque ahora sé que valió la pena participar. Y además obtuve unos calcetines superlindos como regalo de la Universidad de Ostrava que llevo con mucho orgullo!

Sabina Hořínková

Na hradě Sovinci začala nová sezóna

Nahlédněme spolu do jeho zákulisí v rozhovoru s jeho kastelánem

Hrad Sovinec je jednou z nejvýznamnějších kulturních památek Moravskoslezského kraje. Nachází se na jihozápadním okraji plošiny Nízkého Jeseníku, nedaleko od Rýmařova. Že jste tam ještě nebyli? Pojdme spolu nejen na prohlídku hradu, ale také se podívat tam, kam se běžný návštěvník jen tak nedostane. A kdo jiný by o tom měl vědět víc než Michal Koutný, který je na hradě kastelánem už šestým rokem?

Jaké je to být kastelánem hradu?

Je to práce velice zajímavá tím, že je značně rozmanitá. Člověk díky tomu, že dělá kastelána, tak vlastně dělá takřka všechny věci od montérek, tedy od nějaké údržby, až po administrativu a zabezpečení chodu hradu. Já tomu říkám osobně, že je to práce, kde si kastelán užije jak montérek, tak i saka.

Jak jste se k práci kastelána dostal?

Jelikož jsem už od svých sedmnácti let pracoval na hradě Helfštýně jako průvodce, tak se mi ta práce líbila už jenom právě kvůli tomu, že je velice rozmanitá a není to jednotvárná činnost. Už někdy od dvaceti let jsem se chtěl stát kastelánem, pak stačí dodělat si vysokou školu humanitního zaměření, ideálně památková péče, muzeologie apod. No a pak musíte mít štěstí a vyhrát konkurz, což se mi povedlo právě zde, na našem úžasném hradě Sovinci.

Co jste musel vystudovat? O co jste se v době svého studia zajímal?

Já osobně jsem, abych se stal kastelánem, vystudoval na Masarykově univerzitě v Brně obor muzeologie.

Máte na hradě nějaké dobrovolníky?

Samozřejmě na hradě pořádáme různé kulturní akce, hlavně tedy během víkendů. Tedy skoro každý víkend se tady na hradě odehrává nějaká kulturní akce. Tyto akce by samozřejmě nešly pořádat a zajišťovat jejich hladký průběh právě bez pomoci našich dobrovolníků. Lidé většinou neznají slovo dobrovolník jako takové, ale ve

spojitosti s prací na hradě je vžitě označení Brontosaurus čili familiárně, lidově brontíci. A bez nich by to opravdu nešlo, podílí se na přípravě akcí, jejich průběhu a úklidu po nich.

Co jsou „brontíci“ zač?

Musíte mít obecně rádi místa, jako je Sovinec. Chtěl bych podotknout, že naši dobrovolníci – brontíci tu práci dělají zdarma a nemají za to žádné požitky; jediné, co dostanou, je ubytování na hradě a pocit z prospěšné práce, kterou za sebou mohou vidět. Jde o to, že lidé si hrad buď zamilují, nebo ne. Pokud si ho zamilují, tak sem jezdí a pomáhají nám. Co se týká práce dobrovolníků, jezdí sem o víkendech ve svém volném čase. Máme tu širokou škálu a spektrum dobrovolníků. Někteří jsou studenti nebo dělníci v továrnách, ale klidně to můžou být manažeři, šéfové soukromých firem atd. Takže dobrovolníkem se může stát kdokoli, kdo si dané místo zamiluje, v našem případě je to mít rád Sovinec. Naši brontíci jsou všichni skvělí lidé, bez jejich pomoci by to tu vše tak skvěle nemohlo fungovat a za to, že svůj volný čas věnují právě Sovinci, touto cestou moc děkuji.

Hrad funguje běžně během sezóny. Co se děje na hradě v zimě? Je hrad pro návštěvníky otevřen?

Přes sezónu, která trvá u nás zpravidla od dubna do konce října, tak jako kastelán zajišťuji provoz hradu, sháním průvodce, organizuji prohlídky, prohlídkové trasy a vše kolem, aby byl hrad připraven v okamžiku, kdy se jeho brány otevřou návštěvníkům. Mimo návštěvní sezónu si skoro každý myslí, že kasteláni odpočívají. Tak tomu opravdu není. Co návštěvníci nevidí, protože hrad je logicky v zimě zavřený, tak je, že jako kastelán připravuji novou sezónu, kulturní akce, prohlídkové trasy na novou sezónu. A pak je tady samozřejmě taková ta papírová administrativní práce, kdy se vyplňují různé statistiky, tabulky, výkazy atd. A pak jsou tady samozřejmě údržbářské práce, které se během sezóny nedají dělat, aby nebyl omezen návštěvníkový provoz. To znamená příprava nových expozic, natírání laviček atd. Takže opravdu kastelán se ani v zimě nenudí.

A jak to vlastně vypadá večer, po tom, co se zavřou brány hradu?

Pokud se budeme bavit o víkendech, je dobré říci, že i když se hrad otevírá pro veřejnost až v 9 hodin ráno, tak zaměstnanci i brontíci vstávají už před sedmou hodinou, aby vše připravili, než se hrad otevře. Poté celý den pomáhají se zajištěním akce, a když se v 18 hodin hrad zavře, tak ještě pomáhají s úklidem hradu atd. Pak je

každý rád, že si dá pořádné jídlo a pití, protože během dne na to není moc času. Chvilí se povídá o všem možném a jde se spát, protože další den se začne znovu.

Budou se v tomto roce konat nějaké nové kulturní akce, na které byste nás mohli pozvat?

Pokud už bude normální sezóna, neomezí nás nějaká vládní nařízení, tak by hrad měl být otevřen od 1. dubna do 31. října 2022. Pro novou sezónu chystáme kromě osvědčených tradičních akcí, jako jsou Velikonoce na hradě, Sovinecký šperk nebo Poslední vzdor, zbrusu

novou akci pod názvem Řemeslný jarmark. Během víkendu se zde objeví spousta historických řemesel, lidé, kromě toho, že se budou moci podívat, si budou moci něco vyzkoušet, například řemesla jako je tkalcovství, kovářství atd. V loňském roce poprvé proběhla také akce Škola kouzel na Sovinci. Tuto akci, která sklídila za mě až nečekaný úspěch, budeme opakovat i v letošním roce. O co jde? Je to několik stanovišť, která musí děti projít, a po splnění všech úkolů dostanou kouzelnický výuční list.

Ema Dudková

Školní pěvecký sbor v akci Koncert v pustkoveckém kostele se vydařil

Den D. Tak mezi sebou studenti Jazgymu nazývali koncert školního sboru, který se měl uskutečnit 19. května v 18 hodin v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Pustkovci. Dobrovolné vstupné, které mohli návštěvníci u vchodu vhodit do kasičky, sloužilo k výběru peněz na nové knihy a sešity pro ukrajinské studenty.

Celý den panovalo překrásné počasí, sluneční paprsky šimraly obličejům kolemjdoucích. Někteří se dokonce i zastavili, aby si poslechli alespoň naši generální zkoušku. Již od desáté hodiny ranní jsme nechali rozeznít kostel všemožnými hlasy a tóny. Zkouška byla poměrně hektická, vše jsme museli stihnout opravdu narychlo.

Sraz před koncertem byl stanoven na 17:00, všichni měli být slušně oblečení. Kombinace barev černá s bílou, kterou jsme zvolili, je jednoduše klasika. Přece jen se na tom nedá nic zkazit, ne? Malý hlouček několika posluchačů se během pěti minut rozrostl, stejně jako rostla nervozita. Těsně před úplným začátkem jsme narychlo řešili, kdo si obleče jaký doplněk. Poděkování za výrobu těchto dekorací patří profesorce Tereze Šimonkové.

Minuty utíkaly. Při vstupu do hlavních dveří jste mohli cítit nervozitu a trému všude kolem sebe, dala se krájet. „Bude tam moje mamka?“ „Vzala s sebou i babičku?“ Podobné věty bylo to jediné, co nás v dané chvíli vážně zajímalo. V malém chaosu jsme pobíhali sem a tam, ze síně do zadní místnosti a naopak, dívky se zkrášlovaly rtěnkou, muzikanti si utahovali kravaty a ladili nástroje.

Napít se, pořádně se nadechnout, odkašlat si. Zaznělo tiché „Jdeme na to!“ naší sbormistryně profesorky Mikulenkové a my všichni věděli, že nastal čas. První položku na setlistu představovala skladba Per Crucem, latinská velikonoční, ač už bylo na Velikonoce pozdě. Skladba sama o sobě kratičká, v naší verzi ale delší, než se mohlo zdát. Jakmile jsme píseň dozpívali, chopili se slova tři moderátoři z druhého ročníku. Uvedli publikum „do děje“ a následně pozvali paní ředitelku Ing. Moniku Kocháňovou, aby ke všem zúčastněným pronesla pár vstřícných slov.

Pokračovali jsme skladbou De Angelis Petra Ebena. Uvolnili jsme místo Natálii Dragonové, která protнула naše sborové „skřehotání“ překrásným sólem, písní Ave Maria skladatele Giulia Cacciniho. Dala tak spočinout našim namáhaným hlasivkám a my jsme se zaujetím poslouchali její obdivuhodný hlas. Abychom zůstali u sóla, duetů a podobně, nadcházela lidová píseň z Podluží Ej, hora, hora, ve které jsem si já společně s Valerií Josefí užila duet ve třetím hlase. Valerie si nakonec odzpívala své poslední sólo u skladby Goin' Up Yonder. Lehké rozechvění hlasu během prvních pár slov ji ovšem rychle přešlo a ukázala všem, jak krásně umí znít.

Nebudu se zde věnovat každé jednotlivé písni. Jestli je ale něco, na co bych opravdu ráda upozornila, je to skladba Neveta, jeden z moravských dvojzpěvů Antonína Dvořáka, v podání dvojice Taťány Mikulenkové a Ivanky Šikulové. Na klavír doprovázel Jan Zdražila. Naše hvězdné duo s pracovním názvem ŠikMik si vysloužilo snad ten největší, ovšem zasloužený potlesk, alespoň tedy ze strany svých sboristek. Píseň nám byla věnována.

Skladeb bylo celkem osmnáct. Koncert s moderátorskými vstupy, řečí paní ředitelky a malou chybou u skladby Cantate Domino trval zhruba hodinu a patnáct minut. Muzikanti i my zpěvačky jsme všichni do jednoho sklídili obrovský potlesk. Těžko říct, zda byli diváci rádi, že už je konec, anebo se jim to opravdu líbilo, nicméně se všichni znova uvidíme a uslyšíme na předání maturitního vysvědčení nebo třeba jindy. Budeme se opět těšit!

Marie Hartošová

Канікули в Оставі? Гайда розважатися!

Вітаю! Мене звати Соломія, а цей мій текст має на меті допомогти усім нашим україномовним читачам та читачкам ближче познайомитися з культурою та туризмом Моравсько-слезьського краю, в якому ми моментально гостюємо/проживаємо. Розповім трохи про себе: в Чехії (поблизу Острави) я живу вже три роки і за цей час встигла тут чимало об'їздити, побачити та наробити купу чудових спогадів.

Як вам уже мабуть відомо, за два тижні в нашій гімназії почнуться літні канікули, під час яких не завадило б і трохи розважитися. Саме тут перед вами і розкривається неймовірно широкий спектр можливостей - як активно, цікаво та з користю провести ці два місяці.

Найпершою моєю порадою було б звернутися до деяких організацій, котрі організують багато різних проєктів для інтеграції юних українців. Пошукати спробуйте на сайтах центрів для активної молоді типу місцевих SVČ (чеською - středisko volného času - центр дозвілля). В Оставі це, наприклад, SVČ Korunka (<https://www.svc-korunka.cz/aktuality/?i=13>) або SVČ Ostrava (<http://www.svcoo.cz/hlavni-udalosti/289-pomahame-ukrajine>), за покликаннями в дужках на які ви знайдете списки українською мовою запропонованих ними зайнят'я на канікули і не тільки. Також раджу поцікавитися і іншими SVČ регіону, повний список яких ви знайдете за наступним покликанням: <https://talentova.cz/projekty-mesta/strediska-volneho-casu/>.

Та, як то кажуть, не лише SVČ єдиними. Цьогоріч до планування літа української молоді в Чехії долучилися також і вітчизняні організації. Наприклад ПЛАСТ (національна скаутська організація України) запрошує вас приєднатися та регулярно приймати участь в патріотичних і розвиваючих акціях. Зконтактувати їх можна ось тут: <https://www.facebook.com/plastcr>.

Свою підтримку та членство пропонує також і Junak (чеська скаутська організація): <http://www.skaut.cz/zvemedoskautu/>.

Решту літа цікаво провести вам допоможуть сайти pro Ukrajinu (<https://proukrainu.bleisk.cz/category/dozvillya/rozhvahy>) та razom.cz (<https://razom.cz/activity/>), які були розроблені спеціально для українців, які планують цікаво провести час в Чехії. Наприклад proUkrajinu нещодавно опублікував дуже цікавий текст про відпочинок у Чехії (<https://proukrainu.bleisk.cz/vidpochynok-u-cheskii-republitsi/>) та ще багато багато іншого.

У самому місті, в Оставі, теж повно розваг. Усе, від історичного центру, яким обов'язково раджу прогулятися, величезного остравського зоопарку та незліченної кількості різноманітних цікавих музеїв, аж до культурної програми в Остравському театрі імені Антоніна Дворжака.

Не оминіть стороною і міський район Острава-Поруба, в якому саме і знаходиться наша школа і захоплююча архітектура якого теж безумовно варта уваги. Вже традиційно, всю детальну інформацію залишаю для вас в покликаннях:

<https://eurowork.com.ua/ua/novosti/cto-posmotret-v-ostrove>,
<https://ua.topworldtraveling.com/articles/travel-guides/15-best-things-to-do-in-ostava-czech-republic.html>, https://www.kudyznudy.cz/kam-pojedete/moravskoslezsky-kraj/ostavsko?gclid=CjwKCAjw46CVBhB1EiwAgy6M4sbQrgzPU6haqSls8QYAiTYJOGjn5IMIACXb73KuphyCSLQ8spA6axoCk4gQAvD_BwE.

Набридло місто? Не питання. Чеська республіка відома своїм гірським туризмом, а якщо вам ще й пощастило опинитися саме в Моравсько-слезьському краї – вважайте, ви зірвали просто таки туристичний джекпот, адже цей регіон і справді має, чим здивувати. Наприклад за цим покликанням залишаю для вас список найпопулярніших та найближчих гірських верши, які у вас є всі шанси найближчим часом підкорити:

<http://hikersbay.com/europe/czechrepublic/ostava/mountain.html?lang=ua>.

Надіюся, цей короткий список цікавих літніх ініціатив, проєктів та екскурсій стане вам у пригоді. На останок лише побажаю вам триматися, посміхатися та влаштувати собі в Оставі незабутні літні канікули. Слава Україні!

Соломія Стрельбицька

Jesus Christ Superstar: Muzikálová klasika v Myronovi

Tu neděli jsme se se spolužačkami vydaly do Ostravy za kulturou. Konkrétně do Divadla Jiřího Myrona na oblíbené představení Jesus Christ Superstar.

Jesus Christ Superstar je rocková opera, vytvořená textařem Tim Ricem a skladatelem Andrewem Lloydem Webberem v roce 1969. V Praze byla poprvé uvedena až 24. července 1994 v divadle Spirála. S novým castingem je od roku 2010 uváděna dodnes. V Ostravě proběhla premiéra 17. března 2016 v Divadle Jiřího Myrona.

Vstupenky jsme koupily s velkým předstihem, abychom měly dobrá místa. Na tuto operu totiž i po šesti letech čeká vždy plný sál. Jako studentky jsme zaplatily jen polovinu ceny normální vstupenky... A to se vyplatí!

Před vstupem do divadla jsme si připravily Tečku, aby nás vůbec pustili dovnitř. Vešly jsme do vestibulu a hned na nás dolehla atmosféra tohoto nádherného divadla.

Nebudu vám prozrazovat celý děj, ale alespoň ho trochu nastíním. Tato opera je o životě Ježíše Krista z pohledu Jidáše. Ježíš léčí, pomáhá lidem, dělá zázraky, a přesto má složitý život. Jeho konání se nelíbí Římanům a ti ho nakonec s pomocí Jidáše ukřižují. Celá opera představuje děj zábavnou formou, s nadhledem, a přece neubírá na vážnosti.

Hned na začátku vás přímo uchvátí skvělá hudba a zpěv. Během prvních pěti minut vám doslova spadne brada a nezvedne se až do konce představení (a to ani o přestávkách, kdy si můžete pochutnat na zákuscích, chlebíčcích a jiných pochutinách). Scény jsou dokonale promyšlené a nápaditě působí i kulisy. Také musím upozornit na to, že český překlad písní se vážně povedl a po odchodu z divadla si skladby rádi přidáte do playlistu na Spotify.

Ted' ještě něco o hercích, které jsme v opeře viděly.

Přesto, že jsem toto představení zhlédla už čtyřikrát, nedělá to ze mne profesionálního kritika, tak na to prosím berte ohled. Sepíši spíše poznatky mé, mých kamarádek a známých, kteří v ten den operu sledovali.

V hlavních rolích jsme viděli Romana Tomeše jako Jidáše, Lukáše Vlčka jako Ježíše, Hanu Fialovou jako Máří Magdalenu a musím zmínit i Heroda, jehož hrál Jan Vlas. Jidáš předvedl jako vždy perfektní výkon a troufám si říct, že s Lukášem Adamem jsou na stejně dobré úrovni. S Ježíšem to bylo trochu složitější. Připadalo nám, že hlas Lukáše Vlčka se hodí spíše ke klasickým operám než k těm rockovým. Pro tuto roli se mi tedy více líbí hlas druhého Ježíše – Petera Cmorika. I přesto to Ježíš zvládl perfektně. Máří Magdalena byla jako vždy úchvatná. Myslím, že všechny herečky, které Máří hrají, zvládají svou roli výborně. Herodes jako vždy nezklamal. Vžil se do své „krutě vtipné“ role a předvedl na pódiu krásný výkon. Přiznám se, že jsem tuto roli nikdy neviděla hrát alternujícího herce, ale podle mě se stejně nejvíce hodí právě k Janu Vlasovi, který ji ztvárňuje opravdu úžasně. To, že se opera vážně povedla, potvrdil i několika-minutový potlesk na konci představení.

Z divadla jsme tak odcházely s dlaněmi rudými od potlesku, úsměvem na tváři a v hlavě písničkami, kterých se nezbavíme nejspíš ještě dlouho. Rády se však na sebe v hodině otočíme se slovy: „*Jesus Christ, Jesus Christ. Tvá hvězda, tvá oběť, sláva jí...*“ Ale nebojte, až si všichni po přečtení tohoto článku objednáte lístky, za chvíli budou tyto písně na Jazgymu těmi největšími hity.

My jsme si hned objednaly lístky na další představení. Přidáte se?

Lucka Ruferová

Dívka s pistolí?

Rozhovor s Natálkou Bigošovou

Natálce je sedmnáct a chodí na Jazgym do 2. C. Pochází z Ostravy a jejím největším koníčkem je střelba ze vzduchové pistole, a to na docela slušné úrovni. Začneme hezky od začátku...

Jak tě vůbec napadlo střílet ze vzduchovky?

Již od malička jsem měla lásku ke sportu. Ve svých pěti letech jsem vyhrávala své první medaile v paralelním slalomu travního lyžování. Bohužel s mými tehdy nastalými problémy s kolenem jsem potřebovala najít jinou alternativu a sportovní střelba se mi zdála jako nejvhodnější možnost.

Jakou dobu se sportu věnuješ?

Za chvíli to budou tři roky, co jsem začala střílet.

Přivedl tě k němu někdo?

Přivedl mě k tomu můj tatínek, který pracuje u Policie ČR.

Bylo těžké udržet zbraň nebo například nabít zásobník?

Nebudu lhát, ze začátku to bylo pro mě velice těžké. Nebojovala jsem pouze s udržením zbraně, ale i s vnitřní koncentrací. To vše vyžaduje trpělivost a každodenní cvičení.

Jaká je přibližná doba tréninku?

Trénink mívám dvakrát v týdnu a trénuji 1,5 až 2 hodiny. Za tu dobu dokážu vystřílet přibližně přes 80 diablek do terče.

Navrhla jsi někdy svým kamarádům, aby si střílení také vyzkoušeli?

Nikdy jsem se o to nepokoušela. Velká většina mých přátel má stálého koníčka, kterého se nechtějí vzdát nebo mají ze zbraní respekt.

Děláš sport závodně?

Ano, jsem totiž členem SSK (sportovního střeleckého klubu). Jezdíme například do Plzně, nebo dokonce do zahraničí. Samotný závod trvá přibližně 60 minut (40 ran) nebo 90 minut (60 ran) a můžete maximálně dosáhnout 400 nebo 600 bodů. Záleží, do jaké kategorie patříte (junior, dorost atd.).

Z jakého typu vzduchovky střílíš?

Střílím z pistole STEYR, což je klasická sportovní zbraň.

Chtěla bys vyzkoušet i střelbu z jiné zbraně?

Na jaře a v létě s celým klubem chodíme střílet na střelnici malorážku. Nijak se to od sebe příliš neliší. Malorážka se povětšinou střílí venku na vzdálenost 25 metrů.

Co pro tebe střelba znamená?

Znamená to pro mě hlavně odreagování. Díky střelbě jsem měla tu možnost poznat mnoho skvělých a nerozlučných přátel.

Je někdo, kdo tě inspiruje?

Mým velkým vzorem je česká olympionička Lenka Hyková, která v roce 2004 získala stříbrnou medaili v Athénách ve střelbě sportovní pistolí na 25 metrů.

Chtěla bys v tom do budoucna pokračovat?

Určitě bych velice ráda pokračovala. Mám v úmyslu si do budoucna udělat trenérské kurzy a zbrojní průkaz, abych mohla trénovat začínající děti ve střelbě.

Adéla Brnková

Višňový sad

V březnu tohoto roku vystoupil herecký sbor Národního divadla moravskoslezského s premiérou dlouho očekávané činohry *Višňový sad*. A právě tu jsme navštívili. Stažení rudé opony doprovázel hlasitý potlesk a my jsme sál i přes prvotní obavy opouštěli plní myšlenek, dojmů a silných emocí.

Čechovovo lyrické drama o čtyřech jednáních, jež se točí kolem staré šlechtické rodiny, neschopné se vyrovnat s vlastním úpadkem, je typickou ukázkou ruského realismu. Je autorovým nejznámějším a současně posledním dílem. Hra byla poprvé uvedena v Moskvě 30. ledna 1904, tedy pouze půl roku předtím, než Čechov po úmorném boji podlehl tuberkulóze. Divadlo Antonína Dvořáka v Ostravě hru oživuje a představuje s veškerými poctami. Vychází přitom z překladu Leoše Suchařípy, jenž se Čechovovu dílu důkladně věnoval. Diváky láká detailní charakterizací hrdinů pocházejících z různých sociálních vrstev, prvky komedie i tragédie a scénou prodchnutou pořádnou dávkou nostalgie.

Ljuba Raněvská, ústřední postava a majitelka honosného panství, se se svou rodinou po letech vrací zpět do svého domova kdesi na ruském venkově. Krátce po příjezdu se však střetává s nepříjemnou a pro děj zásadní skutečností – rodina nemá peníze a panství se včetně všech přilehlých pozemků bude muset rozprodat. S tím jí ochotně pomáhá podnikatel Lopachin, který společně s Gajevem, bratrem Raněvské, pořádá okázalou aukci. Na pozadí děje se odehrávají také milostné příběhy, nešťastné a v drtivé většině případů nakonec nenaplněné. Hrdinové až příliš dlouho vyčkávají na vhodnou chvíli a veškeré příležitosti propásnou. Závěr by se mohl zdát otevřený, nečekal nás žádný šokující zvrat nebo bouřlivé vyvrcholení, ale přesně to, o čem se po celou dobu hovoří – panství se prodá a rodina je nucena milované místo opustit.

Jednotlivé postavy postupně představují samy sebe, často se rozhovory mezi nimi promění v poutavé monology, které nám dovolují nahlédnout hlouběji do jejich nitra a odhalují více z jejich minulosti, nebo jak se vypořádávají s tím, co se kolem nich právě odehrává. Byli jsme například svědky neutuchajícího žalu Raněvské, jež odmítá přijmout trpkou realitu a rozloučit se se sadem, nebo zmatku její adoptivní dcery Varji rozhodující se mezi životem v klášteře a sňatkem. Starší generace se není schopna smířit s neodvratností vlastního zániku, a tak jej úspěšně až do poslední chvíle ignoruje, zatímco ta mladší si uchovává otevřenou mysl, ale ruce jim svazuje láska a mladický optimismus. Strach ze změny, rozpor mezi nostalgií a nepříjemnou, měnící se současností jsou témata, která bychom směle prohlásili za nadčasová, a hra tak i současnému divákovi nastavuje zrcadlo.

Vedle kvality samotného díla je nutno zmínit, že herecká ani vizuální stránka rozhodně nezůstaly pozadu. Renáta

Klemensová jako Raněvská vládla každé scéně a povrchní i naivní šlechtickou povahu byste jí jednoduše uvěřili. Její dcery v podání Sáry Erlebachové a Anety Klimešové se vůči sobě vymezovaly nejen svými slovy, ale i mimikou a výraznými gesty. Žádná z postav nebyla upozaděna a jejich charaktery jeden po druhém vynikly. Křičelo se, smálo i plakalo. V jednom okamžiku byl život nadějný a plný lásky, v druhém opět prázdný a ztracený. Kostýmy odpovídaly dobovému zasazení, většinou působily velmi formálně a tradičně.

Dějství byla od sebe oddělena stažením opony a na ní byl pokaždé promítán název následující části, s výjimkou posledního jednání, kdy byl nápis viděn přímo na scéně, která se měnila před očima diváků. Se světlem se pracovalo velmi nezvykle, někdy byly postavy ponořeny do naprosté tmy, jindy na ně byl pro změnu zaměřený reflektor – to hlavně během jejich osobitých monologů. Nejvýrazněji z celé hry vystupuje scéna, kdy se Šarlotta, guvernánka známá pro svá „kouzla“, předvede ve zběsilém tanci s šátkem v závoji rudých a bílých světél. Dramatická hudba, která hru občas doprovázela, působila spíše atmosféricky než jakkoliv jinak, zážitek jen podtrhovala a přenášela napětí panující na pódiu do celého publika. Svými báječnými výkony si herci vmžiku upoutali naši pozornost a nepustili ji až do poslední vteřiny.

Jak jsme již zmínili, odcházeli jsme nadšení a hru probírali po zbytek večera. Zážitek v nás zůstane živý ještě dlouho a můžeme jej vřele doporučit. Jsme pevně rozhodnutí se do divadla vrátit, a to s vysokým očekáváním, které nasadilo toto dechberoucí představení, *Višňový sad*.

Aneta Lachová a Michal Laryš

Martin **Dědoch** (Lopachin), Stanislav **Šárský** (Firs), Renáta **Klemensová** (Raněvská), František **Večeřa** (Gajev)

Foto: *Martin Kusyn*

Jeden okamžik v Osvětimi

U zdi smrti

Přede mnou se se vši svou vážností vzpíná „zeď smrti“.

Je postavena, ostatně jako celý tábor Auschwitz I, z obyčejných červených cihel a pod ní leží majestátně vystavené věnce a květiny různých tvarů a velikostí, což jen upoutává zvědavé pohledy všech ostatních přihlížejících.

Jaké hrůzy se asi v tomto bloku 11 mohly dít? A chci to vůbec vědět? Ptám se sama sebe, zatímco nemohu odtrhnout své oči od oné zdi. Je to, jako by mne k ní něco táhlo, stopy všech ztracených životů, které se zde vydaly na cestu věčnosti, jsou stále pevně uchyceny ve vzduchu a drtí mne jako obrovský balvan. Vnímám jeho tíhu a nemohu se pohnout. Jsem znechucená a zároveň omámená. Mám potřebu se přiblížit a prohlédnout si zeď zblízka. Když se jí téměř dotýkám, cítím mrazení po celém těle, zrychluje se mi tep a já stojím jako přikovaná a hledím na ni. Představuji si lidi, kteří kdysi stáli na stejném místě, kde nyní stojím já. Nazí a bezmocní, odsouzeni k smrti, jejich nevinnost se stala vykoupením z tohoto tábora hrůzy. Odtrhávám od zdi své oči zalité slzami a vracím se zpět za svou skupinou.

Kateřina Hudcová

Osvětimské „sprchy“

Na konci první části exkurze v koncentračním táboře Osvětim jsme měli možnost prohlédnout si nejmenší a zároveň jedinou zachovanou plynovou komoru, která však byla později přeměněna ve sklad.

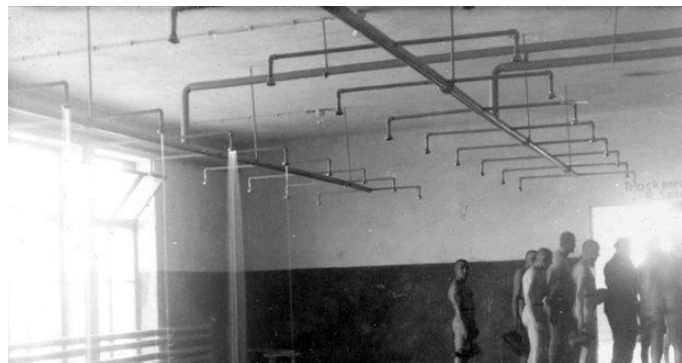
Ještě před vstupem nás průvodce upozornil na zákaz mluvení, nikoho však ani nenapadlo jej porušit, protože si všichni byli dobře vědomi, jaké hrůzy se zde v období druhé světové války odehrávaly.

Atmosféra by se dala krájet. Hned mi začal lézt mráz po zádech, obzvláště při představě, že lidé, které zde otrávil nebezpečným plynem, neměli nejmenší tušení, co je čeká. Jak se může stát, že se někdo může chovat tak bezcitně, porušuje základní lidská práva a posílá nevinné lidi na smrt? Těžká otázka. Zdi pokryté vrstvou černého

prachu a lidského tuku všude kolem jsou svědky a poskytují nám nevyvratitelný důkaz.

Při výstupu nám ještě průvodce sdělil několik informací, které se všem vryly do paměti, a všichni si uvědomili, jak velké máme štěstí, že nás podobný osud nejspíš nečeká.

Jakub Sedláček

Před branou

Procházím onou osudnou bránou, za níž se rozléhá srdcervoucí tichý prostor. Vše je podobné běžnému předměstí: dlouhé aleje stromů, stejně velké cihlové domy s holými travnatými dvory. Nacházím však očividné rozdíly v pocitech, tvářích nevinných obyvatel tohoto pekla na zemi. Ve vzduchu je neustále cítit pach všech rozptýlených duší. Touto prašnou kamenitou cestou pokračovaly dále do tábora rodiny, mladí lidé, starci, děti, všichni provinění pouze svou národností a náboženstvím. Kráčeli na jistou smrt. Zavírám oči, zhluboka se nadechnu, po zádech mi přejíždí ledový mráz a zarývá se mi hluboko do těla. Stále tady slyším ženy, plačící, tisknoucí své malé děti v náručí, volající na manžely odtahované německými dozorcí na opačný konec tábora. Většina z nich už je nikdy v životě neuvidí a nebude mít tu možnost je znovu obejmout. Životy zde visí na velmi tenkém vlásku, jediné škobrtnutí, jediná chyba a následuje rychlý konec.

Natálie Švagerová

Jeden okamžik v Máchově kraji

Pravda schovaná všem na očích. Co skrývají sochy hospitálu v Kuksu?

Minulý týden se žáci druhého ročníku Jazykového gymnázia Pavla Tigrida zúčastnili prohlídky léčebného komplexu Kuks. Mimo interiéry a lékárnu byl její součástí také umělecký sál.

Místnost měla protáhlý tvar a prvním zcela zřejmým rysem bylo rozdělení na dvě části: na levou a pravou stranu, v nichž sochy stály za sebou podél stěn a tvořily uličku. Levá a pravá, dobro a zlo, a mezi nimi na neutrální půdě socha symbolizující náboženství. Ostatní neměly na výběr, byly nekompromisně rozděleny na dobré a špatné lidské vlastnosti. Na konci každého pruhu byla ovšem socha, která se lišila od ostatních. Nestála v řadě, ale místo toho řadu vedla. Nepodřizovala se, ale vyjadřovala autoritu. Představovala anděla, který na konci života přivede lidi do nebe, či do pekla. Znepokojivým faktem ovšem bylo jeho vyobrazení: zatímco všechny ostatní sochy byly ženy, anděl rozhodující o spáse, či zkáze byl vždy muž.

Tento zcela záměrný detail je výstižnou ukázkou, jak svět viděli středověcí muži. Žena je jim naprosto podřízena a nemá možnost rozhodovat o svém osudu sama za sebe. O tomto ovšem mnohé vypovídá také fakt, že o přijetí do hospitálu rozhodovalo především pohlaví. Jediní lidé, kteří měli vůbec šanci stát se pacienty, byli muži. Zraněné ženy byly tudíž odsouzeny umírat samy a bez pomoci.

Karin Malinkovičová

Kutnohorská kostnice

Nastal poslední den naší exkurze a my se za krásného jarního odpoledne vydáváme navštívit kostnici v Kutné Hoře. Cestou k ní, která vedla přes hřbitov, jsme byli profesorem Hruškou seznámeni se všemi pravidly, která se nesmí porušovat během prohlídky.

Už při vstupu mi při pohledu na lustr složený z všelijakých kostí lidského těla nabíhala husí kůže. Sešel jsem po schodech směrem k němu a rozhlédl se, co vše se zde ještě nachází. Moji pozornost zaujala makabrázní dekorace připomínající erb. Přesto jak moc morbidně

vypadala, se ve mně vytvářel jakýsi zvláštní pocit kulturní naplněnosti, který jsem na podobném místě vůbec nečekal.

Další zajímavou výzdobu představovalo několik obrovských hromad navršených zejména z lebek a pažních kostí. Nejvíce jsme si s přáteli lámali hlavu nad tím, jak dlouho muselo trvat tyto lebky a kosti spojit. Před odchodem jsem rychle prošel zbytek překrásných dekorací a naposledy si užil mně doposud neznámou atmosféru.

Daniel Holčapek

Recitace Máje v Máchově jezeře

Součástí výletu byla tradiční každoroční recitace Máje, která se odehrává v Máchově jezeře. Studenti dostali do rukou vytištěné texty Máchova Máje. „Jestli je namočíte pouze kapkou vody, tak vás nepustím do dalšího ročníku,“ zahlásil pan učitel Hruška. Poté s kolegou Matyášem Otto skočili s několika studenty do jezera v místě, kde je přísně zakázáno se koupat. Jako dar od studentů 4.E dostal profesor Hruška nádherný nafukovací kruh s Minnie z Mickeyho klubíku. Mezitím, co se studenti během recitace málem utopili v ledové vodě, jelikož nemohli namočit knihy, se pan češtinář rozvaloval ve svém kruhu a bez problému recitoval.

Hana Szturcová

Cesta na Bezděz

Naše ráno začalo probuzením na nesnesitelně tvrdé podlaže tělocvičny. Po ranní hygieně a snídani přišel čas na průzkum městečka Sobotky, kde se nacházelo také muzeum spisovatele Fráni Šrámka. Po hodině lehce

unavujícího výkladu paní průvodkyně, která si neodpustila pár vtipných připomínek k našemu ostravskému přízvuku, jsme nasedli do autobusu směr Bezděz.

Autobus po zhruba hodině cesty zastavil v malebné vesničce a zbytek už byl na nás. Zpočátku se cesta zdála upravená a nepříliš příkrá, avšak po několika minutách jsme se přesvědčili o opaku. Zanedlouho se naše výprava proměnila ve skupinky. Propocení a udýchaní jsme šlapali nahoru, až jsme konečně spatřili kamennou věž rozplývající se v mracích. Ten okamžik nám dodal motivaci a plnou parou jsme vyrazili dál.

Po tomto nepřilíš příjemném výšlapu jsme se dočkali odměny v podobě překrásného panoramatu. Hrad jsme si několikrát prošli (sem a tam), nafotili a taky se nám od profesora Hrušky dostalo trochy recitace. Výhled jsme si ještě následujících pár okamžiků užili, nakoupili suvenýry a vydali se pod vedením pana učitele Otta zpět k autobusu.

Klára Kanderová

Kuře, Hynku, proč je hnusné?

Není to tak dávno, co se studenti Jazykového gymnázia Pavla Tigrida vrátili ze školní exkurze v Máchově kraji. Nejen, že si přivezli plno krásných vzpomínek, ale někteří z nich si přivezli dost záživné vzpomínky na toalety v Sobotce.

Ve stanovený den se 40 přihlášených žáků ostravského gymplu vydalo na dlouhodobě plánovanou třídní exkurzi do Máchova kraje. Žáci se na tuto akci velice těšili. Jak studenti, tak pedagogický sbor spoléhali na bezproblémový průběh akce. To se však nepodařilo splnit do posledního puntíku.

Vše začalo již první večer po příjezdu, kdy se skupinka čtyřiceti studentů vydala do restaurace Pošta, která se nachází v Sobotce, na večeři. Žáci měli na výběr ze tří jídel. Byla to stará dobrá česká klasika – svičková nebo nejoblíbenější jídlo 90 % lidí na světě – řízek a jako třetí

volbu si mohli studenti vybrat tajemné jídlo, které neslo název kuřecí směs. Ti, kteří si tuto možnost zvolili, udělali obrovskou chybu. Pro větší polovinu žáků, kteří si dali „kuřecího zabijáka“, byl večer v tahu. „Netušil jsem, že restaurace dokáže připravit úplně novou variaci kuřete. A ještě k tomu hnusně,“ uvedl František Vyroubal, student 2. ročníku, který strávil většinu noci z 3. na 4. května na záchodě. „Vezměte si takové KFC, ti mají kolem 200 variací kuřat a vždycky se to dá jíst,“ uvedla Natálie Posmyková, kterou potkal stejný osud jako Františka. Ostatní žáci trpící stejnou újmou se odmítli vyjádřit.

Jakmile se učitelé dozvěděli o nepříjemnostech, začali situaci ihned řešit. Následující dny už vše proběhlo na výbornou.

„Je pozdní večer, třetí máj, večerní máj, je záchodů čas.“ Tímto heslem se můžou řídit někteří žáci Jazgymu.

František Vyroubal

Zámek Litomyšl

Zámek se nachází ve stejnojmenném městě. Je postaven v renesančním slohu a na první pohled zaujme sgrafitovou výzdobou vnější fasády. Dalším zajímavým prvkem jsou arkády ohraničující nádvoří zámku. Komplex se skládá z několika budov, které spojuje velké nádvoří, v jehož zadní části se nachází kašna.

Za nejzajímavější budovu pokládám budovu na fotografiích níže. Světlé zdi se sgrafitovými psaníčky zdobí celý zámek. Je tvořen pravidelnými symetrickými tvary. V zadní části se vztýčuje věž se zelenou střechou. Když projdeme průchodem, spatříme menší nádvoříčko, lemované velkými početnými arkádami. Budovy jsou obklopeny zahradami, které dotvářejí atmosféru celého areálu.

Zámek celkově působí velkolepým dojmem, a přestože jsme neviděli vnitřní prostory, moc se mi líbil.

Lída Bednaříková

Is this fine?!

Informační hygiena #2

Celebrity a konspirační teorie

Amy Winehouse byla zavražděna, Michael Jackson je naživu. Kurt Cobain taky, i když jistě víme že ho zabila Courtney Love. A John Lennon byl zabit CIA, protože žádná celebrita nemůže zemřít jenom tak. Sebevraždy, nehody, předávkování, stáří – všechny tyto důvody jsou jen jedna velká lež!

Téměř pro každou smrt hvězdy existuje konspirační teorie. Vezměme si třeba příklad Paula Walkera. Hvězda filmu „Fast & Furious“ zemřela v roce 2013 na následky autonehody. Vedle herce za volantem Porsche seděl jeho přítel a finanční manažer Roger Rhodes. Rhodes překročil povolenou rychlost, nezvládl řízení a narazil do stromu. Oba zemřeli. Hrozná, i když docela banální nehoda. Jen je tu jeden problém: Walker je celebrita. Nemohl prostě zemřít na následky obyčejné nehody... Jen se podívejte, co přece v tom filmu za volantem vyvádí! Jaká nehoda?! Je zřejmé, že byl zabit.

Po hercově smrti vzali konspirační teoretici svým babičkám všechny červené nitě, našli někde kus korkové desky a začali pátrat po spojení Paula Walkera s tajnými elitami. A hádejte co: za vraždou Paula Walkera podle jejich názoru stojí (epický bubínek pro dramatickosti okamžiku) Hillary Clintonová! Na anonymních fórech a sociálních sítích začali pár dní po jeho smrti zveřejňovat tento obrázek:

„30. listopadu 2013 jeho auto narazilo do stromu a začalo hořet. Toto video však připomíná spíše výbuch. Chvilku poté měl Walker v plánu odhalit všechny zločiny Clintonové, kterých si všiml díky své charitativní činnosti.“ Faktem je, že Paul Walker se svým přítelem Rogerem krátce před nehodou uspořádal akci pro svoji charitativní společnost „Reach Out World Wide“.

Tento fond pomáhal obětem silného zemětřesení na Haiti v roce 2010. Haitiánům totiž současně pomáhala i nadace rodiny Clintonů (Clinton Foundation). A právě na tom, že Hillary Clintonová zabila herce, je tato konspirace založena. Dokonce i pro moje alter ego konspiračního teoretika jsou tato „fakta“ přitažená za uši... Ale někomu takový důkaz zcela stačí.

Avšak některé celebrity ani nemusí umírat, aby se staly hrdiny konspiračních teorií. Stačí jim jen existovat. Jako například Miley Cyrus. V roce 2013, zřejmě velmi produktivním pro konspirační teoretiky, byla zpěvačka obviněna z toho, že je tajným nástrojem Baracka Obamy pro odvádění pozornosti občanů od důležitých politických událostí.

Všechno to začalo její vystoupením na MTV Video Music Awards. Ve stejném období začala krize v Sýrii a v amerických zprávách se nový vzhled Miley probíral více než konflikt v Sýrii. A některé občany to velice rozhořčilo. Konspirační teoretici usoudili, že nejde o náhodu a její projev je tajným plánem Obamovy administrativy. Mezi těmi, kdo si myslí, že Obama použil Miley Cyrus jako mediální zbraň, byl i zpěvák kapely Korn – Jonathan Davis. Dokonce o tom pak napsal písničku a natočil videoklip. Nápad na video je velmi originální: zatímco celý svět hoří, obyčejní lidé sledují vystoupení celebrit... David s tím ale nepřestal a v rozhovorech opakovaně prohlašoval, že Miley je pouze zbraní krvavého diktátora Baracka Obamy: „It seems really sad that everybody's so asleep and oblivious to the fact that the country uses the media to

capture people's attention or take away from the fact that what's going on with our country," řekl. „It really freaked me out when the whole Miley Cyrus thing was going on, and when that went down, Barack passed the new law that he can imprison anyone he wants and he doesn't have to charge them. He can keep them as long as he wants.“

A zde má Jonathan Davis na mysli zákon, který umožnil prezidentu Obamovi zadržovat teroristy na neomezenou dobu bez soudního příkazu. Jenže zákon byl přijat dva roky před projevem Miley Cyrus... Žádná souvislost mezi těmito událostmi neexistuje! Kdo by čekal, že zpěvák Korn bude tak znepokojen politikou...

A není to jediný případ, kdy známé osobnosti šíří konspiraci o jiných známých osobnostech. Známí Stevieho Wondera žertem nebo vážně říkali, že on vlastně všechno vidí. Například když Shaquille O'Neal v rozhovoru s Jimmym Fallonem velice vtipně vyprávěl příběh o výtahu: „Jednoho dne vešel Stevie do výtahu, stiskl tlačítko, otočil se a řekl: ‚Jak se máš, Shaqu?‘ I když já jsem tam jenom stál a mlčel.“

Už 11 let se lidé dohadují, zda je zpěvák opravdu slepý. Všechno to začalo, když v roce 2010 na koncertu v Bílém domě během písně Hey Jude, když procházející Paul McCartney zasáhl stojánek s mikrofonem Stevieho.

A stalo se neuvěřitelné: Wonder natáhl ruku a chytil ho. Internet doslova explodoval: že by Stevie Wonder lhal svým fanouškům po celá desetiletí?! Sám zpěvák se k této konspirační teorii později, v roce 2017, vyjádřil: „Řekni všem, kdo ty fámy šíří, že to není pravda. A místo toho, abys jim za to platil, raději mi ty peníze dej, abych je mohl věnovat svému charitativnímu fondu.“

O téhle té konspirační teorii existuje dokonce i písnička s ironickým názvem Stevie Wonder isn't blind.

Jestli je Stevie Wonder úplně slepý, vlastně nevíme. A to z jednoho prostého důvodu: protože nikdo nikomu nemusí říkat či dokazovat, jak moc špatně vidí. A stejně to platí i pro celebrity, jako je Stevie. Protože nikoho kromě něj se to přece netýká! Možná vidí jen světlé skvrny, a proto byl schopen reagovat na padající mikrofon... Co vy na to, paní a pánové konspirologové? V roce 1989 si navíc Wonder během projevu v Rock & Roll Hall of Fame sundal brýle. Je zřejmé, že jeho oči jsou vážně poškozené.

Která z těchto konspiračních teorií se vám líbila nejvíc? Já osobně preferuji teorii o iluminátství, o které vám ráda něco málo řeknu příště ve své rubrice Informační antikoncepce #3. Pamatujte si, že kontrola pravdivosti informací je jako mytí rukou: bez něj v dnešním světě nemůžete přežít.

Solomiya Strelbytska

Forky's – bistro, které mění Ostravu

Forky's je netradiční bistro zaměřené na rostlinnou stravu. Nese jasné poslání, jež do něj vložil jeho majitel a zakladatel Luboš Vidlička, a to jednoduše pozměnit myšlení lidí, především milovníků masa.

Vznikalo nejprve v Brně, následně se rozšířilo do Prahy a postupem času přišlo i k nám do Ostravy. Ostravská pobočka se nachází na ulici 28. října poblíž Divadla Antonína Dvořáka a byla otevřena teprve nedávno. V prostorách bistra lze při vstupu zahlédnout stoly stavěné podél velkých oken, ve srovnání s brněnskou pobočkou je Forky's v Ostravě menší a také ji navštěvuje o dost méně lidí.

Kombinace dřeva a černé barvy působí v interiéru elegantním dojmem. Do zadní části bistra jsou zakomponované pokladny, u kterých si lze zároveň i objednat, po jejich levé straně se nachází kout s vychlazenými dezerty a kávou.

Jídelní nabídka zahrnuje široké spektrum rostlinných burgerů či jiných street food variant, jako je kebab nebo chicken nuggets. Ke zpestření nabídky slouží vegan varianta „tradiční“ české kuchyně a nabízí například šulánky s mákem nebo bramborové knedlíky s „uzeným“. Má volba padla na „vegan chicken burger“. Porce byla dostatečně velká, burger byl velice chutný a rostlinná náhražka smaženého kuřecího plátku byla téměř nerozpoznatelná od opravdového masa.

Podnik dokáže jednoznačně oslovit, a to rovnou z několika důvodů, mezi které patří ochota obsluhy, čistota, rychlost a dobré jídlo za vcelku přijatelné ceny spolu s příjemným interiérem. S radostí tedy předávám doporučení pro všechny včetně milovníků masa! Jistě se do bistra budete vracet stejně rádi jako já.

Kateřina Hudcová

The platinum jubilee

As you may noticed Her Majesty the Queen had celebrated her platinum jubilee on 6th February, marking 70 years of service to the United Kingdom. Many activities will be happening throughout the whole year in the UK in honour to this jubilee, they will include public events such as Platinum Jubilee Beacons which is a long tradition of celebrating Royal milestones by lighting up a beacon that has now become a symbol of unity across the country. But today I'm here to report about the ceremonies that already took place.

On 2nd June, Queen's birthday parade with more than 1,400 soldiers, 200 horses and 400 musicians came together in the traditional Parade to mark Queen's official birthday. It began at the Buckingham palace and continued down The Mall to Horse Guard's Parade. The Queen herself with the other members of the royal family watched the whole performance from the Buckingham palace balcony.

This is not the only thing that took place during the celebrations. As an example, on 4th June, some performers from other countries came to the BBC's platinum party right in the Palace which we were able to watch on platforms owned by BBC. We could see Alicia Keys, Craig David, George Ezra and others on the stage all performing their biggest tributes. The two-an-a-half-hour show was completed by the legend Diana Ross, with her first UK performance in 15 years.

If you are interested in more information's about the jubilee or other events, you can go on the official website called *royal.uk*.

How to end it better than with the official message from The Queen herself:

"I continue to be inspired by the goodwill shown to me, and hope that the coming days will provide an opportunity to reflect on all that has been achieved during the last seventy years."

Natálie Pracná

L'Altruisme

Chère Judith,
Je m'appelle Natalie et j'ai 18 ans. J'habite à Ostrava en République tchèque. Je vous écris cette lettre en rentrant d'Australie de Nouvelle-Galles du Sud.

Altruisme

[al.truism] masculin

(n.) dévouement, se consacrer à autrui de façon désintéressée, sans rien attendre en retour, aider les autres

L'opposé: **égoïsme**

Votre fille aînée Isabelle m'a parlé de votre histoire avec l'anémie aplasique que vous traversez en ce moment. Elle a mentionné que vous passez beaucoup de temps ensemble à l'hôpital à cause de l'évolution de votre maladie. Pour stabiliser votre état, il était préférable de vous mettre en sommeil artificiel pendant quelques mois. De plus, j'ai été informée des décès dans votre famille. C'est désolant que votre famille passe par de telles complications. Je ne peux imaginer à quel point la vie avec tant d'obstacles est difficile.

Isabelle a récemment remporté un concours de chant avec sa propre chanson. Ses photos en première page ornent les journaux du monde entier ! Il n'y a probablement pas longtemps que vous avez appris le succès de votre fille. Vous êtes sûrement fière de votre fille. J'ai entendu que vous avez aussi des jumeaux plus jeunes, Gina et Paul. Leur énergie inépuisable doit sûrement vous apporter beaucoup de bonheur!

Vous ne savez probablement pas qui je suis, mais nous nous connaissons depuis plusieurs années. Nous nous sommes rencontrées pour la première fois quand j'avais six ans. Vous avez traduit un livre de science politique dont ma mère est l'auteur. Depuis, personne n'a touché aux livres de ma mère.

Vous avez vécu dans le nord de la France, dans un village fortement habité d'agriculteurs. « Malheureusement, notre maison était juste à côté d'un champ de blé », Isabelle se plaignait. Le fermier n'était pas vraiment un brave homme et protégeait sa récolte des ravageurs en utilisant des produits chimiques qui causent votre maladie.

La semaine dernière, j'ai subi quelques brûlures lors d'une mission de sauvetage autour des incendies de la forêt dans le sud de l'Australie. Je suis allée à l'hôpital où les médecins m'ont appris que j'avais une moelle osseuse inhabituellement forte, ce qui convient très bien au don. J'ai été prise en charge par une infirmière aimable, qui m'a amené à l'idée de faire le don de ma moelle osseuse. Cette infirmière a appelé l'hôpital parisien le plus proche de l'aéroport, où je vais atterrir dans 8 heures. Le personnel de cet hôpital m'a envoyé la liste d'attente du don. Les noms réels sont très rarement mentionnés et seul votre nom figurait sur cette liste, en raison de la gravité de votre situation. Même si j'étais convaincue de m'apprêter à faire une bonne action, l'infirmière du registre m'a annoncé par

téléphone que vous n'étiez pas intéressé par la transplantation à cause des complications qui pourraient se produire.

Les médecins ont déterminé que le taux de succès de cette transplantation est étonnamment élevé, et je pense que votre espérance en guérison ne fera que le renforcer. À vos quarante ans, vous avez toute votre vie devant vous, vous pouvez voir vos enfants grandir et les soutenir, trouver de nouveaux passe-temps et traduire des livres et des articles qui vous ont rendus célèbre. Vous êtes mère de trois beaux enfants qui vous aiment trop pour vous perdre. J'espère vous convaincre de ne pas abandonner ce combat.

Avec mes sincères salutations

Natalie Machková

Ze slohovek našich čerstvých absolventů. A co na to jejich hodnotitelé?

A najednou bylo všechno jinak...

VÝCHOZÍ TEXT

Zpracování: vypravování, které zahrnuje situaci na výše uvedené fotografii

Nitka osudu

Začalo to jako každý jiný den. Hlasitý budík nastavený na 6:30 mě krutě vyhnal z postele. Postavil jsem vodu na čaj. Následovala sprcha a čištění zubů. No a pak jsem si oblékl své ikonické šedé sako. V kuchyni, kterou naplňovala nasládlá vůně mléčného oolongu, jsem si pak ve snaze zabít čas přečetl článek v novinách. „Protesty pokračují, napětí ve společnosti stoupá... Hm, to by mohla být ta příležitost, na kterou čekám,“ pronesl jsem chraplavým hlasem. Víte, už dlouhá léta se snažím vybudovat si mediální kariéru, doposud však neúspěšně. Přinést reportáž z centra dění... To by konečně mohla být možnost, jak se zviditelnit. A já už čekal dost dlouho.

Bez většího zaváhání jsem si tedy přes internet koupil lístky na vlak a vyrazil pěšky na nádraží. Venku bylo zataženo a vál slabý vítr. Najednou mě zastavil od pohledu starý, snad i nemocný člověk. „Pane, nejezděte tam. Já vím, kam chcete jet! Nedělejte to!“ zakřičel z plných plic. Vůbec jsem nevěděl, o čem to mluví, a tak jsem se otřepal a pokračoval v cestě. Dorazil jsem na nádraží. Podíval jsem se na tabuli s časy odjezdů a zjistil, že má vlak zpoždění. „Klasika,“ vzdechnul jsem.

Zhruba po půl hodině čekání vlak konečně přijel. Nastoupil jsem. K mému překvapení byl vlak plný demonstrantů. Bylo zjevné, že nespokojenost lidu není koncentrována jen v hlavním městě. Posadil jsem se vedle pohledné mladé dívky. Překvapivě na mě začala sama od sebe mluvit. „Jedete se také připojit k demonstraci?“ zeptala se. Chtěl jsem na ni zapůsobit. Z mých úst však vyšlo jediné slovo: „Ne.“ Bylo mi jasné, že z mé odpovědi nebyla nadšená. Vrhla na mě jediný uražený pohled. Pak její tvář zmizela a celou dobu se dívala z okna. Nechtěla se mnou mít nic společného a já dlouze čekal na konec cesty.

Po čtyřech hodinách vlak konečně zastavil. Žena, která seděla vedle mě, opustila vůz rychlostí blesku, div mě nesrazila k zemi. Já vykročil pomalu a opatrně. Byl jsem nervózní, ale zároveň nadšený, že konečně uvidím centrum konfliktu na vlastní oči. Byl jsem připraven opustit nádraží, otočil jsem se však ještě jednou směrem k vlaku, abych mu zamával na cestu. A najednou bylo všechno jinak...

Spatřil jsem něco podivného. Spatřil jsem... Sebe? Vydal jsem se směrem ke svému dvojníkovi. Snažil jsem se na něj promluvit. Neslyšel mě. Začal jsem křičet. Potřeboval jsem vědět, co se tady sakra děje. Můj dvojník vstoupil na koleje a nikdo nad tím ani nepozvedl obočí. „Co to děláš?!“ vykřikl jsem hlasem plným vzteku a smutku. Vlak se rozjel. A pak... Tma. Ticho. Naprosté ticho, které však bylo tak hlučné, že mi trhalo uši. Je to nepopsatelný pocit. Stál jsem nad svým mrtvým tělem. Pocítil jsem na kůži jemný vítr, který se mnou chtěl odtančit na druhou stranu. Já se však odmítl vzdát svého pozemského těla. Vždyť jsem tak mladý. Nemůžu umřít.

Hodnocení:

Vypravování plně funkčně pracuje se zadaným tématem, zajímavě rozvíjí a propojuje jednotlivé motivy (vlak, cesta, vítr, náhlá změna, osud, smrt...). Autor s invencí pojímá hlavní postavu – setkání se sebou samým a nahlížení na vlastní smrt. Ocenění si zaslouží i přesah do společensko-politické roviny. Přesvědčivý je také vypravěč v ich-formě,

Celkový počet bodů: 30 (z 30)

Neutichající odmítání smrti u mě snad pokrývalo nitku osudu. A já se viděl... Viděl jsem se.

Stojím na chodníku. Dívám se na své slabé vrásčité ruce. Přichází ke mně muž v šedém saku. Jsem to já, ale on to neví. „Pane, nejezděte tam. Já vím, kam chcete jet! Nedělejte to!“ křičím zoufale na své já. Ale už je pozdě. Nezajímají ho má slova. V ruce držím noviny. Opakuji si v hlavě jejich titulní článek a pozoruji, jak mé já odchází. Dávám se do breku. „Protesty neutichají... Napětí stoupá... Sebevražda za pád starého režimu?“

Autor textu: Matěj Arnošt Just (4. A)

jeho mírně sebeironický nadhled a poněkud strohá, ale přirozená řeč, již odpovídá přesně volená slovní zásoba. Kompozice práce je promyšlená, text vhodně pracuje s napětím a s prvky záhady, směřuje k závěrečné pointě. Ve vypravování je minimum gramatických chyb.

Hodnotitel: Mgr. Jana Myslikovjanová

Žít tak, aby nás život bavil

VÝCHOZÍ TEXT

Narodili se po roce 1995 a patří do generace Z. Údajně neodtrhnou oči od mobilu, sociální sítě jsou pro ně drogou, nezajímá je politika, chtějí, aby je práce hlavně bavila, a rodinu odkládají na později. Mohlo by se zdát, že jejich životy jsou jednoduché, plné možností a příležitostí.

(www.magazin.aktualne.cz)

Zpracování: úvahový text

Žít tak, aby nás život bavil

Digitalizace, elektronika, pohodlí. Tyto fenomény charakterizují generaci Z, stejně jako spousta jiných, podobného rázu. Naše generace je svým způsobem závislá na internetu a s ním spojených sociálních sítích. Málokdo se bez nich obejde, což je nám často vyčítáno. Také nám je často předkládáno, že jsme dětmi komfortu a nemuseli jsme pro tento komfort hnout ani prstem. Svět je nám moc malý, ale i tak se v něm cítíme být ztraceni.

Hodiny strávené hledáním do obrazovek, apatie vůči starším, touha po zábavné a nenáročném práci. Generace Z je prosáklá těmito jevy. Často se o nás říká, že jsme prázdňové schránky s telefony v ruce. Prý jsme stádo ovcí vedené Markem Zuckerbergem. Jsme zvyklí na to mít všechno rychle. Rychlostí světla, rychlostí dat v optickém kabelu. Pohodlnost upřednostňujeme před šlechetností. Objednáváme si jídlo přes roznáškové služby, i když tím kuchaři samotnému téměř nic nezaplatíme, kvůli vysokým částkám, které si tyto služby účtují. Proč? Je to

pohodlné. Celý život se chceme mít co nejlépe a udělat pro to co nejméně. Svět má pro nás spoustu dveří. Mohlo by se zdát, že našim jediným údělem je jimi projít. Opravdu je to tak jednoduché?

Když přijdete do školy, dají vám přihlašovací údaje ke školnímu účtu, účtu na obědy a školní e-mail. Nikdo se vás nezeptá, jestli chcete. Nikdo se vás ani nezeptá, zda-li máte k dispozici internet. Je to přece samozřejmost. Jak se tedy vyhnout závislosti na internetu, když jej neustále potřebujeme?

Starší generace nám vyčítají naši pohodlnost a nechť tvrdě pracovat. Ti samí lidé nám přitom povídají o prolhanosti a nedůvěryhodnosti politiků a jiných, bohatých lidí. Odmala nám je prezentována vize studia na univerzitě a následné práce snů jako ta nejlepší možnost. Málokdo byl ale informován o tom, že častokrát to nevyjde, a je třeba zatnout zuby a pracovat pro peníze na úkor zábavy a pohodlí. V hlavě máme plány na vysoké školy, které vystudujeme už někdy v 25 letech. Poté přijde

práce, kde nám potrvá se aklimatizovat, a ještě déle nám bude trvat najít sami sebe. Cítíme se být mladí na to, abychom chápali svět. Proč bychom tedy přiváděli další děti na svět, když mu vůbec nerozumíme?

Příkladem pro nepochopitelnost tohoto světa může být globální oteplování. Klimatické změny nezačaly s naší generací, ale jsme první generací, která bezprostředně pocítí jejich následky. Z médií slyšíme zvěsti o katastrofě. Tento mediální tlak v naší generaci vyvolal vlnu úzkostných poruch, neboť spousta z nás pouze čeká na naplnění jakéhosi apokalyptického scénáře. Takovýto strach z neznáma trápí mnoho z nás. Apatie vůči politice a úsilí obecně může, dle mého názoru, pramenit právě odsud. Jedná se o lhostejnost, způsobenou strachem? Jsme pouze přecitlivělí?

Hodnocení:

Pokud chápeme úvahu jako „přemýšlení na papíře“, pak se Edovi práce opravdu podařila velmi dobře. Všimněte si, jak postupuje: představuje zvolené téma ze svého pohledu, odpovídajícím stylem i slovní zásobou. Dynamicky charakterizuje, vysvětluje, argumentuje, srovnává, klade funkční řečnické otázky, uvádí konkrétní příklady. Postupně odkrývá podstatu problému a poslední větou se mu daří naplnit smysl celého textu, spojit jej

Celkový počet bodů: 26 (z 30)

Nejspíše není možno určit, do jaké míry jsme zodpovědní za stav naší generace. Je zde velké množství jevů, které na nás působí a ovlivňují nás. Ironicky, tyto jevy často zůstávají nepochopeny. Kontrast nám prezentované představy o světě s realitou je velmi zřetelný a není lehké jej snést. Na druhou stranu, jsme jediní, kdo si tímto prošel? Jsme tak odlišní, jak si myslíme? Vývoj naší generace stále probíhá, objevují se nové názory, přístupy a mezi nimi jakási revolta proti stereotypům dnešní doby. Spousta lidí se snaží bojovat s existenční skepsí naší doby, například Noel Deyzel, který pravil: „Nenech se definovat svou situací.“ Nezbývá tedy, než čekat a doufat ve změnu. Věřit v to, že nás pochopí ostatní. Věřit v to, že pochopíme sami sebe. Do té doby můžeme pouze žít tak, aby nás život bavil.

Autor textu: Eduard Fiala (4. A)

definitivně s tématem. Zdá se mi, že se mu na velmi slušné úrovni povedlo zachytit pocity a postoje nastupující generace. Na druhé straně musíme upozornit na to, že se autor po většinu práce drží více výchozího textu než samotného názvu a v textu se objevují menší chyby v pravopise a interpunkci. Oceňuji užitý citát a opakuji s autorem: „Nenech se definovat svou situací.“

Hodnotitel: Mgr. David Vaculík, Ph.D.

Procházka nočním městem

VÝCHOZÍ TEXT

Neony
zvoní klekání
v tvých očích vycházejí
hvězdy a květiny
padají na zem
mezi stíny
(...)

(Václav Hrabě: Ospalé něžnosti)

Zpracování: líčení (role výchozího textu inspirativní)

Noční město

Zkontroloval jsem čas. Bylo již po půlnoci, jediný noční spoj, který by mě odvezl domů, dávno ujel. Peníze na zaplacení taxikáře jsem neměl, poslední drobné z mé kapsy putovaly k hospodskému v podobě spropitného. Zbývalo tedy jediné. Vytáhl jsem cigaretu z pomačkané krabičky, zapálil si a vydal se domů pěšky. Ty necelé tři kilometry bych měl zvládnout.

Procházel jsem ulicemi posílněný alkoholem a centrum města jsem měl jako na dlani. Jasně jsem věděl, kam jdu, nohy mě nesly málem samy, tudíž jsem se mohl rozhlížet a dumat, nad čím mě napadlo.

Míjel jsem přeplněné bary označené zářivými fosforeskujícími cedulemi, jejichž světlo dokázalo člověka

ozářit více než pohled přímo do slunce, zvláště pak člověka v podnapilém stavu. Utlumené hlasy, hudba a smích za jejich zavřenými dveřmi, všechny ty zvuky znějící jakoby zpovzdálí protínal ostrý řev místních opilců a rozhýřených studentů kouřících venku na ulici. Vzduch voněl tabákem z jejich cigaret, levným alkoholem a sladkými parfémy bavících se slečen. Noční obloha byla dnes zahalena do popelavě šedých mračen, měsíc se jen marně snažil osvětlit tuto scenérii z jejich zákrytu. Tento večer byl chladný, možná až nepřiměřeně chladný na začátek podzimu. Dotěrný studený vítr se kradl lidem za nehty a pod kabáty, rozcuchával jim vlasy a tančil s plastovými kelímky pohozenými na zemi. Dlouhé temné

stíny omšelých budov se podél ulice táhly jako jakési mantinely téměř souběžně s patníky, jež lemovaly rozbitou dlažbu pokrytou nedopalky. Poslední potah z mé cigarety mě zaštipal v plicích, nasládlá pachutí se mi rozplynula v ústech a její vyhaslý zbytek se rázem přidal k těm ostatním na dlažbě.

Autor textu: **Sára Tököly** (6. E)

Hodnocení:

Sára vytvořila působivé líčení, možná i proto, že popisné pasáže dynamizuje postupy vyprávěcími. Přestože své líčení umístila do nočních hodin v problematickém městském prostoru, podařilo se jí nalézt dostatek smyslově konkrétních vyjádření barev, zvuků, vůní, chutí a dalších smyslových vjemů. Řev opilců, tanec plastových kelímků, směsice pachů tabáku, alkoholu a parfémů i další

Celkový počet bodů: 29 (z 30)

Z mého přemýšlení nad výjevy pátečního nočního města mě náhle vytrhl střep z rozbité lahve, zelený jako smaragd, který se mi zabodl do boty. Zapotácel jsem se, střep však našťastí neprošel skrz. Vytáhl jsem ho a zbytek cesty se raději soustředil, kam šlapu.

obrazy vytvářejí až apokalyptický obraz nočního města. Lyrický text v závěru směřuje k pointě, kterou jsem coby čtenářka Sářina textu pro sebe povýšila na téma. Střep zabodnutý do boty během noční procházky jsem totiž vnímala jako akt agrese špinavého, hříšného vnějšího světa vůči integritě nočního chodce.

Hodnotitel: *Mgr. Taťána Mikulenková*

Škola? Prázdniny!

Školní rok se pomalu, ale jistě blíží ke konci. Někteří z nás si už užívají pohodu, jiní se snaží ještě rychle si zlepšit (nebo alespoň nepokazit) průměr. Ale myslím, že všichni se shodneme na tom, že stoupat v 7 ráno při třiceti stupních do učebny č. 40 opravdu není procházka růžovým sadem. Naštěstí tomu zanedlouho bude konec! Prázdniny už klepou na dveře a Paula zajímalo, kam se vydáte, jak jste si užili školní rok a co udělat pro to, aby ten příští byl ještě lepší.

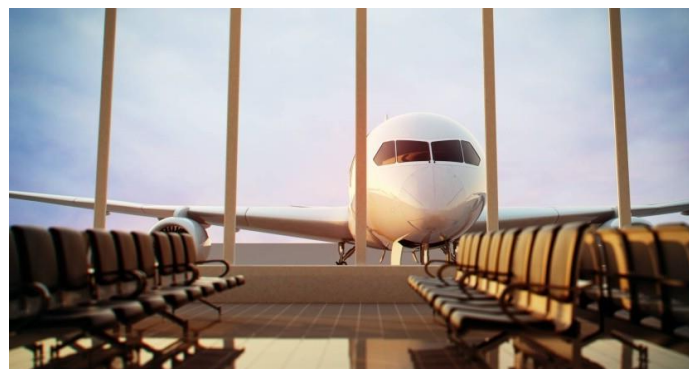
Většina respondentů tento rok zhodnotila jako dobrý (známka 2 až 3) a více si užili druhé pololetí. Co se týče příštího roku, podle ankety bychom chtěli zlepšit výlety (exkurze) a učitele... Také bychom chtěli více školních akcí – nejvíce hlasů opět získaly výlety, ale POZOR! Jen o sedm hlasů méně dostal bod „prom, jako mají v Americe“ nebo „diskotéky“. Ehm, ehm..., paní..., ehm..., ředitelko, tady máte pár nápadů. Ale abychom neříkali jen, co všechno se nám nelíbilo a nepovedlo, tak průměrně nám školní rok uběhl rychle, a dokonce jsme celkem spokojeni s vysvědčením. Na příští školní rok se sice těší jen jedna třetina dotázaných, ale i to je podle mě dobrý výsledek. A když už jsme u těch dobrých výsledků, tak bych mohla zmínit, jak na tom byly předměty na začátku a na konci roku. Na začátku roku by se na stupně vítězů dostaly dějepis (3. místo), francouzština (2. místo) a první místo dostal předmět jménem (tram ta da dáááá) ANGLIČTINA. Na konci roku jsme zvolili pro 1. a 2. místo stejné předměty, ale na 3. místo se o jeden bod prodrala čeština, která jen tak mimochodem měla na začátku roku tragicky

málo bodů. Pográtulujeme tedy češtinářům, kteří nás tak krásně učí český jazyk.

A nyní se konečně přesuneme k prázdninám..., prázdninům? Prázdninóm? Asi už potřebujeme prázdniny. Ale ještě předtím dokončíme dotazník. Drtivá většina z nás někam pojedete. Ne všichni vědí, kam přesně, ale podle dotazníku je nejoblíbenějším plánem moře v zahraničí (nečekané), ale nezapomeneme ani na naši matičku Českou republiku – ta dostala hned po moři nejvíce hlasů. Na paty jí však šlape objevování nějakého města v zahraničí. Zajímavostí však je, že hodně z nás využívá, co jsme se naučili ve škole (třeba jazyky) i o prázdninách. Někteří sice úplně vypnou a jsou rádi, že vědí, co je za den, ale tak už to o prázdninách bývá.

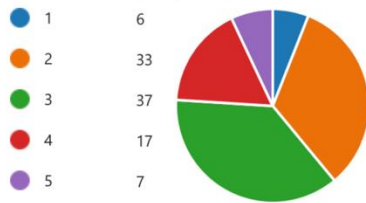
A to je konec. Teď už se můžete kouknout na některé grafy. Díky všem 100 respondentům, kteří se zapojili. Užijte si prázdniny a budeme se na vás těšit zase příští školní rok!

Lucie Rufferová

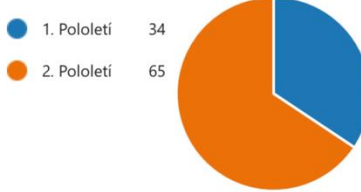

Výsledky ankety

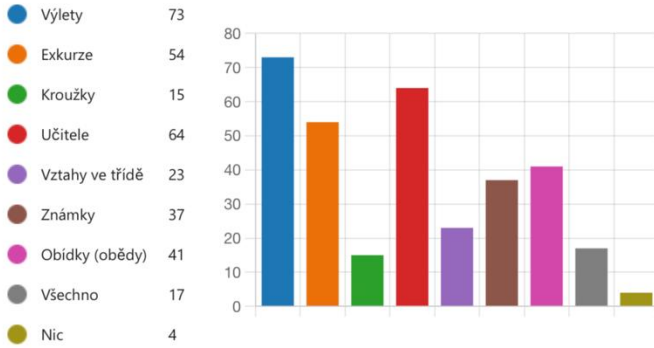
1. Zhodnot' uplynulý školní rok známkou (1 - nejlepší, 5 - nejhorší)

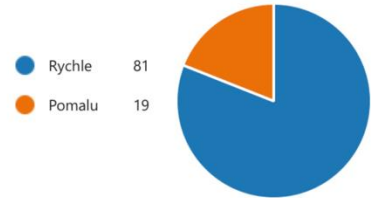
2. Které pololetí bylo/je lepší?

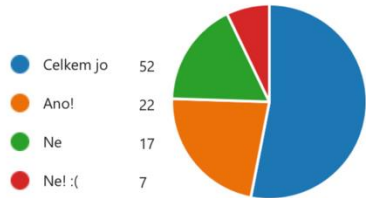
3. Co byste chtěli další školní rok zlepšit?

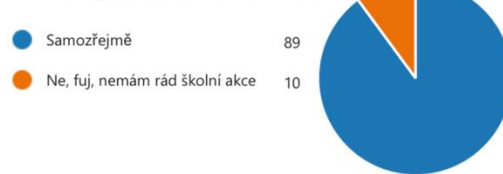
4. Utekl vám školní rok rychle, či pomalu?

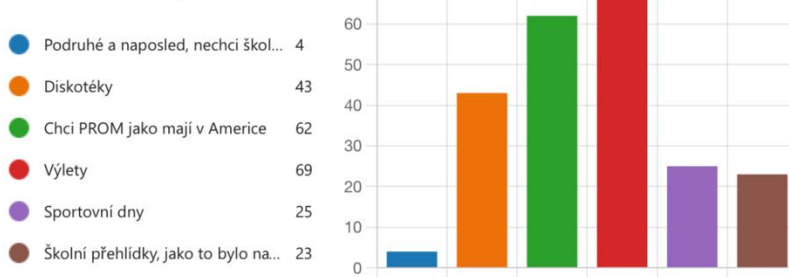
5. Jsi spokojený s vysvědčením?

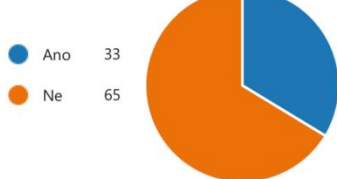
6. Chtěli byste příští rok více školních akcí?

7. Jaké školní akce byste chtěli?

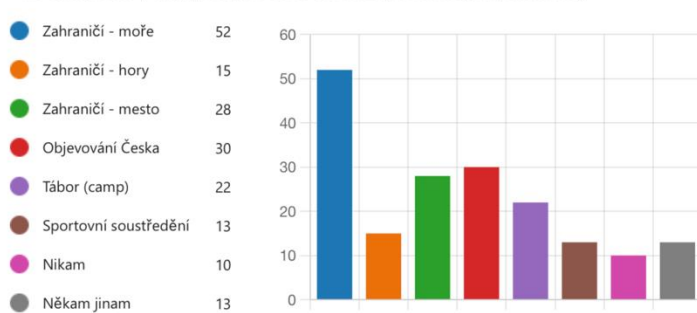
10. Těšíte se na příští školní rok?

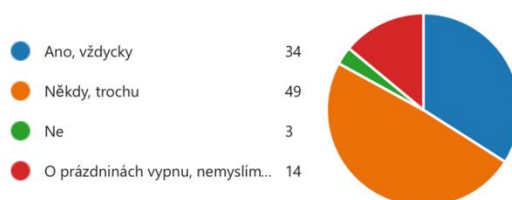
11. Jedeš někam o prázdninách?

12. Kam jedeš? (Pokud jsi na předchozí otázku odpověděl ne, zaklíkni nikam)

13. Použili jste někdy o prázdninách něco, co jste se naučili ve škole? (Např. cizí jazyk)

Ukrajinci mezi námi. Jak se k nim chovat?

Kolikrát jste v poslední době četli nebo slyšeli něco o migrační otázce nebo válečných uprchlících z Ukrajiny? Po většinu letošního školního roku jsem se věnovala sepsání své práce v rámci středoškolské odborné činnosti (SOČ) na téma „Sonda do zkušeností a pocitů mladých imigrantů na příkladu ukrajinských studentů v ČR“. Téma bylo stanoveno dlouho před začátkem ruské invaze na Ukrajinu v únoru 2022, a proto jsem se v práci původně zabývala výzkumem imigrantů, jejichž motivace k přestěhování byla pouze vnitřní (např. z ekonomických důvodů). V souvislosti s ruskou invazí paradoxně se význam a praktické využití mého výzkumu zřetelně rozšířily. Můj výzkum se skládá ze dvou částí, v první části analyzuji teorii z odborné literatury a následně porovnávám s realitou v části druhé. Nabízím autentický pohled na problematiku zevnitř prostřednictvím analýzy svého příběhu a příběhů svých respondentů.

V dnešní situaci je pro uprchlíky velmi těžké se přizpůsobit novému prostředí. Náhle byli nuceni opustit svůj domov, svou milovanou práci nebo studium, rodinu a přátele a začít od nuly nový život v nové, neznámé zemi. Zažívají pocity strachu, smutku, nebo dokonce vzteku stejně jako všichni ostatní lidé. Je zcela normální a lidské mít strach a cítit nejistotu, protože netušíme, co bude zítra. Česká vláda dělá spoustu věcí pro podporu Ukrajiny a podporu Ukrajinců v ČR. Stranou nezůstávají ani samotní občané České republiky. Pomáhají, jak jen mohou: někde materiálně, někde také psychicky a morálně. Demonstrace pochopení a solidarity Čechů je pro Ukrajinu a Ukrajince nyní velmi důležitá, moc si jí vážíme a velice za ni děkujeme.

Momentálně bydlí na území ČR legálně přes milion imigrantů, z nichž kolem 600 tisíc jsou právě Ukrajinci. Ti tedy převažují a bylo to tak vždy: třeba ještě do roku 2020 žilo v Česku přes 300 tisíc Ukrajinců. Proto je velmi pravděpodobné, že se běžný český občan s Ukrajinci setká. Za poslední tři měsíce se do ČR přistěhovalo přes 338 tisíc Ukrajinců, z nichž přes 35 % jsou děti do 15 let. Děti, kterým najednou vzali jejich bezstarostné dětství a které, i když možná ne vždy všem událostem kolem rozumějí, zažívají stejný stres a stejné trauma jako jejich rodiče. Všechny příběhy o uprchlictví jsou jedinečné a stejně jedinečné jsou i zkušenosti, na něž nebyli připravení.

Jak už bylo dříve zmíněno, můj výzkum měl původně sloužit pouze pro určité „sebepochopení“ imigrantů s vnitřní motivací k přestěhování, ale paradoxně začátkem invaze má práce dostala mnohem širší a možná

i důležitější využití. Napadlo mě tedy sepsat „manuál“ pro dobrovolníky, kteří chtějí s válečnými uprchlíky z Ukrajiny pracovat a pomáhat jim, ale nevědí přesně, jak na to. Spousta organizací přes léto začíná plánovat různé akce, tábory nebo školní projekty, např. pro děti uprchlíků, aby alespoň trochu pomohli jejich život v rámci možností normalizovat. Chápu, že většina z nás, běžných lidí, kteří se nikdy tomuto problému nevěnovali, se moc sebevědomě v komunikaci s uprchlíky necítí. Důvodem je buď strach, že řekneme něco nekorektního, nebo nevíme, jak reagovat.

S přihlédnutím k tomu, aby se lidé v jakékoli formě interakce a spolupráce s uprchlíky cítili komfortně, nabízím těchto pět jednoduchých praktických doporučení pro práci s válečnými uprchlíky z Ukrajiny:

1. Žádné předsudky

Zacházejte s Ukrajinci stejně jako s každým jiným.

2. Pozor na jazyk

Nezačínajte na Ukrajince automaticky mluvit rusky. Nejprve se zeptejte, zda jim to nevádí.

3. Poslouchejte a naslouchejte

Budte opatrní s otázkami – není to výslech. Nikdy nevíte, čím daný člověk prošel a jestli vaše dotazy náhodou nezpůsobí retraumatizaci.

4. Trpělivost + spolehlivost = pocit bezpečí

Budte trpěliví a spolehliví. Vyvoláte tak pocit bezpečí a stability, čehož si imigranti budou opravdu vážit.

5. Maximální rozptýlení

Nabídněte lidem, aby se zapojili do společenských aktivit. Obzvláště je to důležité pro válečné uprchlíky a děti.

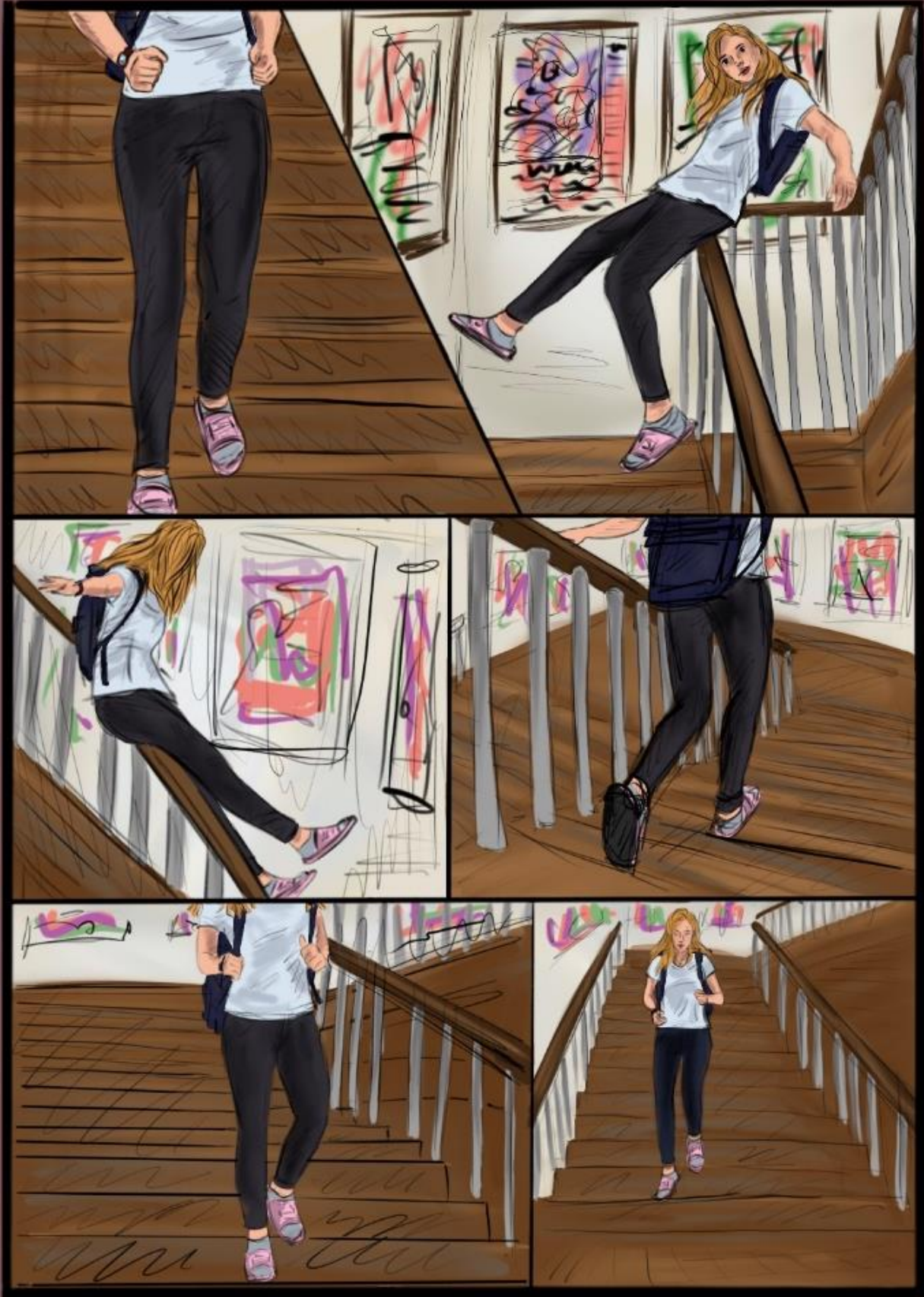
Přidávám ještě jedno, asi nejdůležitější doporučení od dobrovolníka pro dobrovolníky: Nepřehánějte to – můžete se starat o jiné pouze v tom případě, pokud se postaráte o sebe. Tím nemyslím, že byste pomáhat neměli, ale že mimo to musíte také zachovat svůj život a občas se starat i o vlastní potřeby.

Neexistuje žádný návod nebo metoda, která by byla ve všech případech stoprocentně účinná a dala by se univerzálně použít. Každý člověk je jiný, jedinečný, a proto nelze najít způsob, jak pomoci všem stejně. Přesto se můžete pokusit s lidmi upřímně mluvit. Většinou se otevřou, pokud opravdu posloucháte. Jediné, co můžete udělat, je komunikovat a zjistit nebo se zeptat, jak můžeme konkrétní osobě pomoci.

Solomiya Strelbytska

Komiks

Solomiya Strelbytska

Solomiya Strelbytska

PAUL • školní časopis Jazykového gymnázia Pavla Tigrida • Gustava Klimenta 493, Ostrava-Poruba • www.jazgym.cz
• číslo 4/2022 • šéfredaktorka: Solomiya Strelbytska • redaktori: František Vyroubal, Ema Dudková, Marie Hartošová, Solomiya Strelbytska, Lucie Ruferová, Adéla Brnková, Kateřina Hudcová, Natálie Pracná, Michal Laryš, Aneta Lachová
• grafická úprava: Alice Klenová • redakční úprava textů: David Vaculík, Jana Myslikovjanová • typografická úprava: Karel Oleksy • časopis. paul@jazgym.cz • Ostrava 2022